Aventurile submarinului DOX

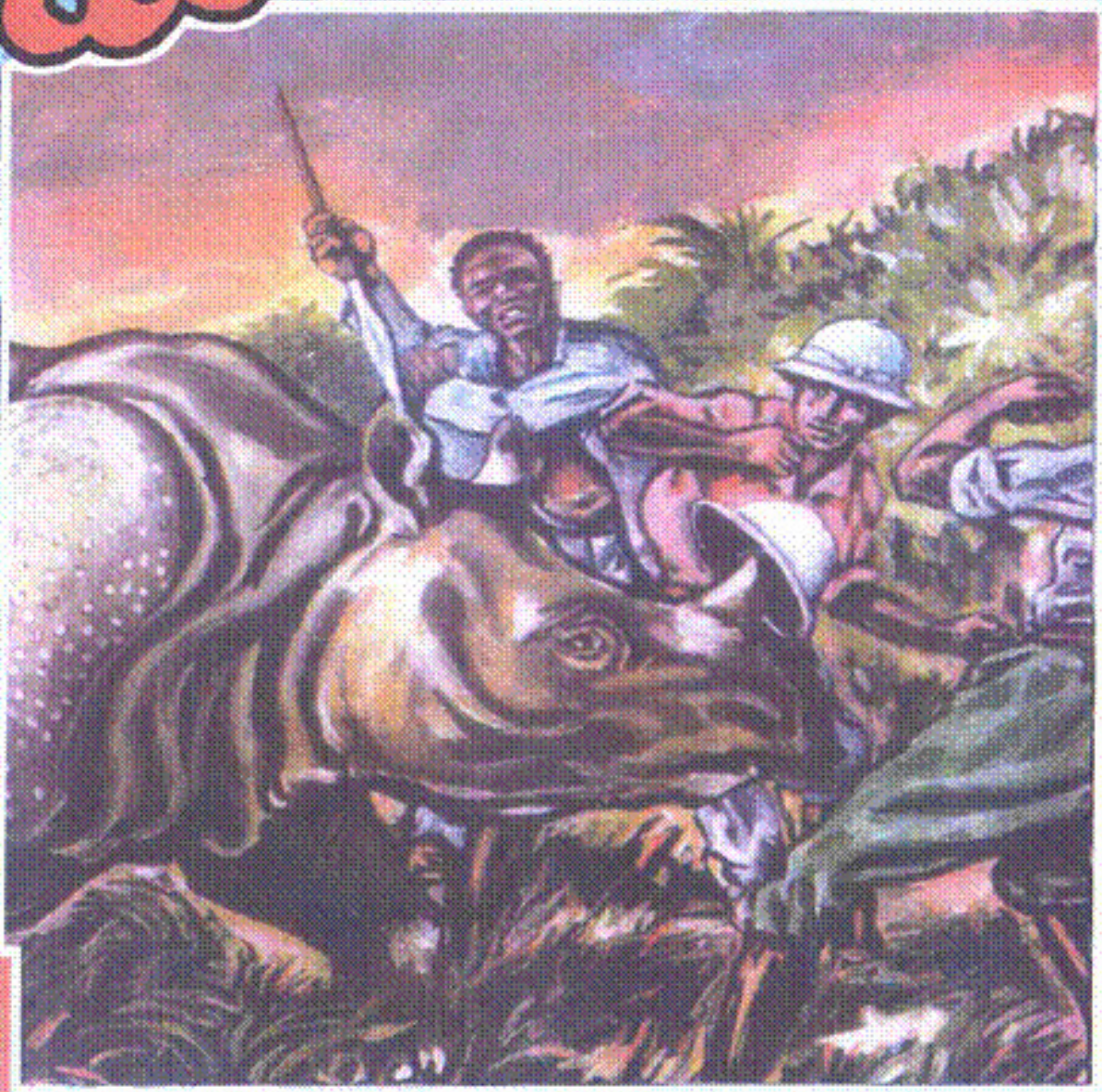

SERIE NOUĂ

230

Nepalul, țara miracolelor

Aventurile submarinului DOX

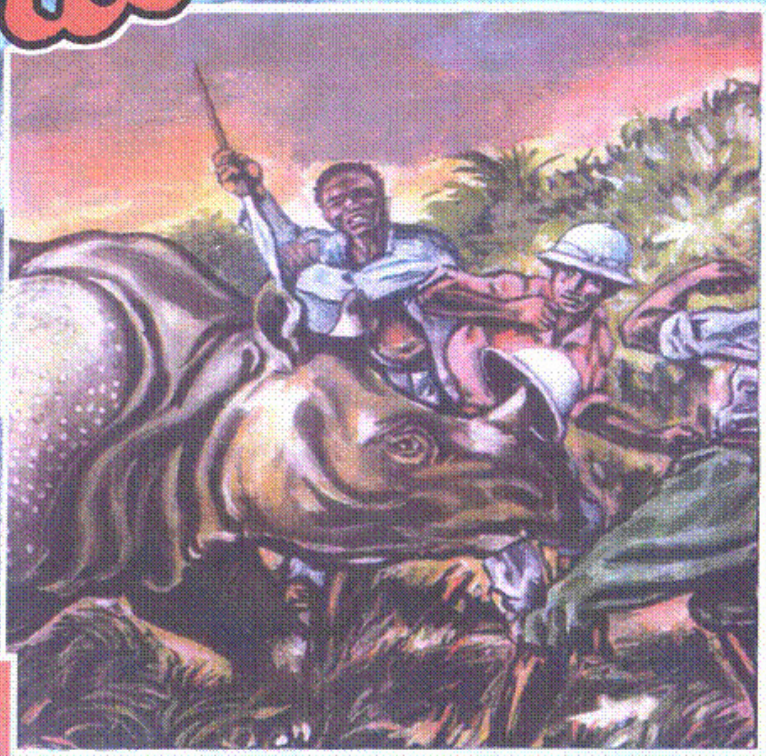

SERIE NOUĂ

230

Nepalul, țara miracolelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 230

NEPALUL, ŢARA MIRACOLELOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
SFÂNTUL MUNTE

PANORAMA UNUI ŢINUT SĂLBATEC şi arid se-ntindea înaintea noastră. Călăream printr-un defileu muntos îngust, care ducea uneori pe lângă prăpăstii înfiorătoare, care se căscau chiar lângă noi şi dacă caii noştri ar fi făcut un singur pas greşit asta ar fi însemnat cu siguranţă moartea noastră subită.

Eram în drum spre Nampa. Marian preferase să scurtăm puţin drumul şi s-o luăm prin munţi într-acolo. Voia să evităm să fim văzuţi, întrucât tocmai treceam graniţa într-un stat nou, independent, aflat totuşi sub protecţia britanică. Nepalul rămânea chiar şi după încheierea primului război mondial un stat aproape închis pentru vizitatorii de origine europeană sau albi în general.

Nu vreau să spun cu asta că li se interzisese oficial europenilor sau americanilor să intre în ţară, dar nu erau bine văzuţi deşi la ora aceea un număr de europeni îşi stabiliseră domiciliul acolo.

Albii erau consideraţi curioşi, inoportuni, străini şi deoarece noi doream să vizităm Nampa cu-n anumit scop, doream să evităm neplăceri ulterioare. Ultima noastră aventură pe care am descris-o în broşura „*Lacul Wula*” urma să-şi aibă continuarea şi sfârşitul dacă era după dorinţa noastră, aici.

De la Srinagar am luat trenul parcurgând localităţile Amritsar, Saharunpar şi Muradabud până la Almora şi de aici am pornit cu o mică caravană.

Marian cumpărase patru cai, mici dar puternici şi curajoşi din renumita rasă Tanga, cu ajutorul cărora nădăjduiam să ne continuăm călătoria. Gazda noastră din Almora ne sfătui să ne luăm un ghid, întrucât altfel ne va fi extrem de greu să nu greşim drumul.

Am dat bineînţeles o adresă greşită ca finalitate a ţelului nostru, pentru a induce în eroare pe duşmanii care eventual ne-ar fi urmărit şi de-aceea ideea cu cercetaşul locului a căzut. Marian preferând să se bazeze pe instinctul şi norocul nostru.

Întrucât eram pe drum din zorii zilei, sperând că Marian va da semnalul pentru pauza de prânz, deoarece stomacul meu începuse cam de mult să-şi ceară drepturile.

A trebuit însă să mai aştept peste o oră până ce Pongo, care călărea în faţă – ca de obicei – şi care aşa cum se afla cocoţat pe calul său făcea o mutră deosebit de comică, dădu însfârşit semnalul de oprire.

Călăream de-o bună bucată de vreme unul în spatele celuilalt aşa că nu prea am avut prilejul să vorbim între noi. Defileul era cum spuneam atât de îngust încât ne absorbea toată atenţia pentru a nu cădea într-una din prăpăstiile fără fund care ne mărgineau.

Eu încheiam convoiul venind imediat după Ronswell şi acum răsuflând uşurat am descălecat alăturându-mă camarazilor mei,

privind cu interes în jur. Ne găseam pe un platou stâncos, mic dar suficient totuşi pentru a ne priponi caii acolo şi-a ne face tabăra pentru o anumită perioadă de timp. O privelişte mai frumoasă nici c-ai fi putut găsi. Munţii Himalaia cu piscurile lor crestate, ninse de zăpadă ne salutau de departe iar jos văile adânci, largi şi verzi ne momeau privirile prin coloritul lor. Aş fi putut sta ore întregi în admiraţie, dacă slăbiciunile trupeşti ca şi foamea, de exemplu, nu mi-ar fi impus alte priorităţi.

Ne-am întins pe jos, pe păturile pe care le adusesem cu noi şi întrucât nu aveam nici o bucată de lemn în jur, ca să facem focul, ne-am mâncat conservele aşa reci, cum erau. Nu aveam a ne teme de nici o surpriză omenească sau de altă natură. Pe de altă parte Maha, ghepardul nostru ne veghea suficient. Acum puteam vorbi netulburaţi. După ce primele accese de foame fură potolite, comisarul Ronswell îl întreabă pe Marian care e ţelul călătoriei noastre. Ştiam doar că Nampa era aceasta, dar de ce tocmai ăsta, Marian nu ne spuse. Acum însă nu-l mai reţinea nimic.

— Pe când ne aflam în pivniţa templului, pe mica insulă a lacului învecinat, la marele lac Wular şi-i spionam pe prizonierii indieni, Lartsa, unul dintre indieni menţionă numele unei localităţi pe care atunci, nici tu Robert, nici eu nu l-am înţeles bine. Mai târziu am înţeles că această localitate era Nampa. Eu auzisem ceva mai bine întrucât mă aflam mai aproape. Pare să fie chiar locul spre care se îndreptau indienii, dar oricum în apropierea acestei localităţi. Trebuia mai departe să ne bazăm pe norocul nostru, care ne-a fost alături atât de des, în ultimul timp.

— Aşadar dumneata eşti absolut convins că indienii nu se vor mai întoarce a lacul Wular? întreabă Ronswell.

— În nici un caz! Altfel n-ar fi aruncat în aer templul şi mina, domnule Ronswell.

— Ce crezi Mariane, am întrebat eu, să fi avut pe drum ceva iscoade pe urmele noastre?

— Nu l-ai observat pe indianul cel bătrân, Robert, care în timpul călătoriei cu trenul stătea în vagonul alăturat?

— Da, da, dar l-am considerat mult prea inofensiv.

— Indianul avea acelaşi drum ca şi noi şi-a cumpărat bilete chiar după noi cu aceeaşi destinaţie. Când ne-am întrerupt călătoria şi am luat trenul următor am făcut-o numai din cauza acestui indian.

— Şi ce-a urmat mai apoi, întreabă Ronswell curios.

— El şi-a întrerupt ca şi noi călătoria şi a continuat-o de abia cu următorul tren, al nostru. Asta să fie tot o întâmplare?

— De ce n-ai spus nimic despre asta, Mariane? L-am fi luat şi noi în colimator, atunci.

— Asta am vrut să şi evit. Nu poţi juca niciodată teatru mai bine decât dacă totul e natural. V-am rugat doar să nu vorbiţi nimic în legătură cu Nepalul.

— Şi cât de mult ne-a urmărit, bătrânul indian, continuă să întrebe Ronswell.

— Până la Almora. Acolo a schimbat câteva cuvinte în taină cu gazda noastră. Din cauza asta i-am dat acestuia o ţintă falsă a călătoriei noastre. Azi dimineaţă nu l-am mai găsit pe indianul nostru deşi am fost foarte atent. Am făcut dinadins un ocol mai mare pentru a ne pierde urmele. Presupun că va trebui să ne petrecem poate şi noaptea în defileul ăsta, de aceea am şi luat păturile astea călduroase cu noi. Să sperăm că vom găsi vreo peşteră undeva sau vreo stâncă mai adăpostită.

— Peşteri poate că vom găsi dar nu cred că vom găsi lemne de foc, spuse Ronswell.

— Ar trebui să evităm focul chiar dacă s-ar găsi lemne, zise Marian, întrucât am atrage atenţia. Indienii cunosc regiunea asta muntoasă mai bine decât noi şi poate că ne pot observa foarte bine din alte defileuri şi trecători pe care noi nici nu le bănuim că există. M-am gândit la ceva care să-i inducă în eroare şi anume să călătorim până noaptea târziu pentru ca aceştia să nu poată vedea unde ne stabilim noi tabăra. Ne căutarăm apoi o peşteră şi rămâneam ascunşi acolo vreo trei zile. Oricine ne-ar fi observat ar ajunge la concluzia că ori am pornit-o cu noaptea în cap ori ne-am rătăcit şi după vreo două zile de căutări zadarnice ne-am reîntors. Atunci scăpăm de orice iscoadă şi putem ajunge neobservaţi în Nampa.

— Te-ai gândit la toate domnule Farrow, spuse Ronswell. Totuşi nu cred c-am fost urmăriţi pân-aici, dar orice precauţie în această privinţă nu are cum să ne strice.

Întrucât voiam să facem o pauză de-o oră aici, camarazii sentinseră puţin să se odihnească după călăritul acela obositor. Întrucât eu nu simţeam deocamdată nici o urmă de oboseală am mers să arunc o privire în prăpastia care era cea mai aproape.

O panoramă minunată se deschidea de acolo, în faţa ochilor mei! Munţii Himalaia ne înconjurau din toate părţile (Himalaia înseamnă popasul zăpezilor). Până în înaltul cerului străjuiau culmile sale, străbătute de firişoare argintii de pârâuri sau lacuri. Câmpiile erau presărate de mii şi mii de flori îmbobocite, dar pretutindeni nu se vedea ţipenie de om sau animale. Părea că întreg ţinutul acesta este nelocuit.

După aprecierea mea ne aflam la o altitudine de vreo 3000 de metri. Urcuşul nostru fusese pe alocuri chiar abrupt. Mi se părea cum stăteam acolo că sunt un fel de domn al munţilor care-şi priveşte de pe culme întreg imperiul său. Cu ajutorul ocheanului m-am uitat între munţii învecinaţi. Şi acolo trebuiau să se găsească trecători înguste aşa cum se găsesc cu duiumul în Himalaia. Mai sus începea ţinutul gheţarilor veşnici, pe care probabil că încă n-a pus piciorul nici un om. Mă aflam deci în Nepal, ţara minune. Ce alte minunăţii mai erau încă de descoperit în interiorul ţări?

Deodată Marian strigă după mine.

— Nu trebuie să priveşti atât de evident spre trecătorile celorlalţi munţi din apropiere.

M-am uitat mirat la el şi-acum îmi explică:

— Se pare că-ţi face o bucurie deosebită să te afli însfârşit în munţii Himalaia, Robert. Dar ai uitat ce-i mai important.

— Ce anume Mariane? l-am întrebat eu mirat. Ai descoperit iar ceva?

— Eu nu, dar Pongo… N-a spus de fapt încă nimic, dar l-am observat cu atenţie, pare să fi descoperit totuşi ceva, acolo, la marginea muntelui. M-am uitat prin ochean într-acolo şi am văzut un om pe trecătoarea îngustă, ascuns de altfel destul de bine. De aici şi remarca mea!

Marian avusese deci dreptate când ne vorbise acum câteva minute de-un eventual urmăritor. Acum trebuia să petrecem trei zile încheiate într-o peşteră pentru a scăpa de acesta. Dar era cu-adevărat un urmăritor? Dar dacă nu era altceva decât un biet drumeţ? Am acroşat din nou acest subiect cu Marian care se mărgini numai să râdă şi să-mi spună:

— Dac-am spus că e vorba de-o iscoadă atunci nu e greu de-a recunoaşte una. Şi-a făcut popasul exact în dreptul nostru şi ne observă la rându-i printr-un ochean. Cred că nu se află la o depărtare mai mare de un kilometru. De la această distanţă ne poate recunoaşte foarte bine, aşa că te rog, nu te mai uita atât de insistent în direcţia lui.

— Este un indian Domnule Farrow, preciză şi Ronswell acum, observaţiile sale. Ne-a examinat cu ocheanul de pe poteca cealaltă. Deci ai avut perfectă dreptate.

— Mi-am dat seama cu cine am de-a face, râse Marian. Dar omul va rămâne destul de dezamăgit mâine când nu va mai descoperi nici o umbră de-a noastră.

— N-ar fi mai bine domnule Farrow să călătorim întreaga noapte? întreabă Ronswell. Atunci cu siguranţă că încă de mâine ne va pierde urma.

— Dacă are un bun ochean de noapte, ne poate urmări. Cred că-i mai bine să dispărem trei zile, atunci chiar că nu va şti nimeni pe unde am mers.

Timpul de odihnă se scurse şi Pongo înşeuă caii. Ne-am urcat în şea şi ne-am continuat drumul. Din nou a trebuit să călătorim unul în spatele celuilalt şi din nou a trebuit să renunţăm să mai schimbăm orice vorbă între noi. Odată trecătoarea urca brusc, alteori cobora dar în medie rămânea la aceeaşi înălţime.

Puţin înainte de lăsarea întunericului ne-am întocmit din nou lagărul, ne-am hrănit caii şi ne-am pregătit cina şi chiar înainte de căderea întunericului după ce-am terminat cu mâncarea, ne-am aburcat din nou în şea şi-am călărit mai departe. Marian calculase timpul atât de precis încât indianul de pe partea cealaltă, care ţinea pasul cu noi, mai putea vedea cum ne-am reluat tocmai

marşul. Trebuia să-şi bată singur capul ce fel de ţintă ne vom alege pe timpul nopţii.

Când se făcu atât de întuneric încât deveni periculos să mai mergem călare, am descălecat şi ne-am luat caii de căpăstru. Pongo care mergea în faţă se uită în continuare dacă nu găsea o peşteră mai spaţioasă. Se părea însă că aveam ghinion. Deşi până-acuma în drumul nostru am întâlnit destule peşteri mari, iată că acum nu mai aveam noroc. Ne gândeam tocmai ce e de făcut, când Pongo fluieră uşor, aşa cum îi era obiceiul. Găsise însfârşit o peşteră pe măsura dorinţelor noastre. Am început să pipăim, la intrare şi abia după ce am pătruns bine înăuntru, am îndrăznit s-aprindem lămpile noastre de buzunar. Peştera avea o adâncime de vreo 30 de metri şi una mai potrivită nici că puteam găsi. O proeminenţă a stâncii ne acoperea atât de bine, încât puteam fi liniştiţi dinspre observatorul de pe partea cealaltă a muntelui.

După ce ne-am dus caii în fundul peşterii ne-am întins păturile pe jos şi am încercat să ne facem un culcuş cât mai confortabil. Pe Maha l-am pus între gura peşterii şi noi, astfel încât bine protejaţi, putea, dormi fără grijă.

În dimineaţa următoare n-am părăsit peştera şi n-am încercat să-l supraveghem pe omul care ne urmărea.

Marian era de părere că ne puteam trăda uşor, printr-o scăpare şi de-aceea era mai bine să nu întreprindem nimic.

Am stat întreaga zi, unul lângă altul şi ne-am istorisit aventurile şi încercările prin care am trecut pe toate cele cinci continente, filosofând asupra unor locuri sau altora. Am discutat şi misiunea pe care-o aveam în faţă.

Dar ce puteam să mai spun în plus? Totul stătea deocamdată sub semnul incertitudinii. Nu ne-am plictisit deloc întrucât şi Ronswell avu destule de povestit din munca migăloasă a poliţiştilor, care din dovezi mărunte şi lucruri mici, trebuiau să desprindă esenţialul şi să refacă mozaicul faptelor, care-l puteau încrimina pe răufăcător. Prima zi a acestui prizonierat deliberat al nostru trecu pe nesimţite. Tot aşa se întâmplă în ziua a doua şi a treia.

Am luat atât de multe provizii pentru noi şi pentru cai încât putem zăbovi şi-o săptămână în peştera asta.

Înaintea dimineţii celei de-a patra zi, când să ne reluăm călătoria, Marian privi cu luare aminte. Nu am mai văzut picior de urmăritor. Până la Nampa mai aveam încă vreo 50 de kilometri de parcurs, deci încă două zile de mers, întrucât trebuia să fim foarte atenţi pe cărăruia aceasta de munte ca să putem înainta.

Am călărit şi iar am călărit. În timpul zilei nu se întâmplă nimic important. Spre seară am dar din nou de-o peşteră unde ne-am putut petrece noaptea. În seara zilei următoare speram să ne atingem ţinta.

La răsăritul primelor raze ale soarelui, Marian ne dădu deşteptarea spre mirarea noastră, Pongo lipsea. Se-ndepărtase fără să ne spună ceva doar aşa? Nu era felul lui Pongo de a proceda.

— Unde ar putea să fie, fu prima mea întrebare.

— Poate a observat ceva, ce-a crezut că merită să fi cercetat mai îndeaproape. Pongo nu prea pune mare preţ pe vorbe, răspunse Marian.

Ne-am grăbit cu micul dejun, ne-am înşeuat caii şi întrucât ştiam că Pongo ne va urma, dacă la înapoiere nu ne va întâlni aici, i-am luat şi calul lui de dârlogi.

Drumul urca mereu. Curând ajunseserăm la o altitudine de vreo 4000 de metri. M-am uitat în urmă, doar, doar îl voi vedea venind pe uriaşul negru, dar trecu oră după oră şi lucrul acesta nu se întâmplă. Să i se fi întâmplat vreo nenorocire?

De-ndată ce-am mai făcut o cotitură în defileul îngust Pongo apăru ca din senin înaintea noastră şi arătând după obiceiul lui înainte ne zise-n felul său simplu şi precis:

— Pongo găsit în peşteră înainte om singuratec. El se roagă. Pongo la noapte aude zgomot. Maha neliniştit. Pongo merge să vadă, vede umbră de om. Strecoară după el şi găseşte om singuratec.

Marian privi gânditor în faţa sa. Ce înseamnă toate acestea? Voia omul să ne atace şi intenţia i-a eşuat din cauza prezenţei lui Maha?

— Să mergem mai departe, spuse prietenul meu după un timp. Pongo să vină la urmă pentru că băştinaşul sau ce-o fi să nu-l vadă prea repede.

— Crezi că omul acela ar putea fi o santinelă? l-am întrebat.

— Trebuie să-l privesc mai bine, înainte de-a da un verdict, răspunse Marian. Păcat că de-aici nu mai putem face nici un ocol, altfel aş fi evitat s-ajung la peştera acestuia.

Am călărit mai departe. Pongo a rămas cu Maha în spate. Nu dură mult până ce am ajuns la peştera pustnicului. Am descălecat şi am intrat înăuntru.

Pe pământul gol stătea un indian bătrân, care ne privea cu ochii lipsiţi de strălucire. Omul era orb. Asta-mi deveni clar, deşi la început am avut impresia că ne cercetează cu multă luare aminte.

Marian merse cu câţiva metri mai aproape de indian şi-i vorbi pe un ton politicos. Întreabă despre drumul spre Nampa şi lasă să se înţeleagă că ne-am rătăcit. Bătrânul indian continuă să stea nemişcat şi scutură numai capul la cuvintele lui Marian, ca şi cum am fi ales un drum greşit. Firele de păr, lungi şi albe ale bătrânului se mişcau numai încolo şi încoace.

Răbdarea noastră fu pusă la mare încercare, înainte ca indianul să poată spune câteva vorbe.

— Voi veniţi ca şi străini în ţara noastră şi vă urmăriţi numai propriile interese. De ce nu ne lăsaţi în liniştea şi pacea noastră?

— N-am venit încoace ca să vă răpim liniştea şi pacea, răspunse Marian politicos. Am venit, tată, pentru a privi frumoasa voastră ţară şi-a vă cunoaşte oamenii şi obiceiurile.

— Nu veniţi deloc cu pace în ţara noastră, îi răspunse eremitul calm, car nu fără o anumită fermitate. Ştiu c-aţi venit să-i pedepsiţi pe fraţii mei care-au înfăptuit ceva ce contravine principiilor voastre. Deşi ochii mei sunt orbi pot vedea mult mai departe decât voi şi văd moartea voastră, o moarte grea. Dacă nu faceţi cale întoarsă străinilor, prevăd o luptă grea. Văd cum veţi fi măturaţi, cum o să alunecaţi aproape de moarte şi apoi potrivit credinţei voastre vă veţi înăbuşi în flăcările iadului. Întoarceţi-vă străinilor. Nu glumesc cu avertismentul meu. Părăsiţi ţara şi întoarceţi-vă în patria voastră!

Indianul se ridicase pe jumătate pe câtă vreme îşi proferase profeţiile. Apoi căzu din nou în starea lui letargică obişnuită şi păru să nu se mai intereseze de ce era în jur.

Marian nu se lasă tulburat şi-l întreabă încăodată de drumul bun spre Nampa, dar nu primi nici un răspuns, sfântul murmură numai câteva rugăciuni ca pentru sine. Noi încetasem să mai existăm pentru el.

Am părăsit în tăcere peştera, ne-am urcat pe caii noştri şi l-am urmat pe Pongo care o luase o bucată de drum înainte. Maha alerga lângă calul său.

Când am ajuns lângă Pongo acesta spuse netulburat.

— Om singuratec nu om bun. Om singur, poate bine vede.

Marian dădu numai din cap zâmbindu-mi:

— Pongo are dreptate. Şi mie mi s-a părut sfântul ăsta cam ciudat. Dacă te-ai fi uitat cu atenţie la el ai fi observat diferite lucruri cam ciudate.

— Am remarcat dar că prin profeţiile sale dorea să ne reţină să ajungem la Nampa. Dacă este spion atunci nu şi-a jucat cum trebuia rolul, spuse Ronswell.

— Pariez pe ce vreţi că sfântul ăsta este de prima dată în peştera aia. Nu ştiu însă cum de-a aflat de prezenţa noastră aici.

— Poate că stă de câteva zile acolo sus în munţi pentru a supraveghea trecătoarea. Poate că şi alte trecători care duc spre Nampa şi nu sunt decât câteva trecători, sunt sub supraveghere.

Pongo interveni şi el în discuţie noastră.

— *Masser* întoarce repede, priveşte înapoi. Om singur acolo sus pe stâncă.

Pongo ne arată undeva în spate. Înainte de a ne întoarce pustnicul dispăruse. Ne puteam baza pe ochii lui Pongo. În nici un caz nu s-ar fi putut înşela.

— N-ar trebui să ne-ntoarcem şi să-l dăm pe faţă, fu de părere Ronswell.

— N-ar fi rău, aş şti atunci cel puţin cum stăm, am spus la rândul meu.

— Nu cred că e bine, zise Marian. Sigur c-a dat cuiva un semn şi i-a semnalizat intenţia noastră de-a merge mai departe.

— Atunci trebuie să fim şi mai mult cu ochii în patru, ne lămuri Ronswell.

De aceeaşi părere eram şi eu de aceea am spus:

— N-ar trebui să mai suportăm ce-am pătimit cu banda asta în Caşmir, de aceea prudenţă maximă.

Ne-am reluat marşul dar am fost atenţi la fiecare zgomot şi ne-am încetinit din nou ritmul când coboram abrupt.

În curând drumul deveni atât de lat încât puteam călări alături de Marian. Nici Pongo nu voia să rămână în urma lui Maha aşa că i se alătură lui Ronswell.

Ghepardul aleargă printre cai ca un câine credincios.

Drumul deveni treptat tot mai lat şi avea o pantă descendentă.

Aproape de amiază am ajuns în câmpie. Am fost atât de surprinşi de frumuseţea peisajului încât ne-am strunit caii pentru a ne opri puţin.

II
PRINŢUL LORBU

NE GĂSEAM ACUM ÎNTR-O VALE înconjurată de piscurile abrupte ale munţilor. În faţa noastră cât vezi cu ochii păşuni verzi şi văi verzi, presărate de covoraşe de flori în toate culorile pământului. Din loc în loc creşteau copaci şi undeva în spate se vedea o mică pădurice.

Prin câmpie curgea un râuşor cu ape cristaline, a cărei apă, caii noştri o îngurgitară cu deosebit nesaţ, întrucât tot cuprinsul călătoriei noastre n-au avut decât apă strict raţionalizată din proviziile noastre. Din loc în loc mai dădeam de izvoare dar puţine. Calul lui Marian începu să necheze de bucurie şi celelalte animale i se alăturară.

La marginea pârâului ne-am întins şi noi tabăra. Pongo adună la repezeală lemn uscat şi curând a putut fi aprins un foc, la care ne-am putut încălzi conservele pe care le mai aveam asupra noastră.

În sfârşit am putut avea şi noi o masă caldă!

M-am sfătuit cu Marian cam pe când am putea fi în Nampa şi-n timpul ăsta Pongo a pornit să exploreze pădurea, numai ce l-am văzut că vine cu salturi mari, îndărăt. Mai întâi m-am gândit c-a dat peste vreun tigru, dar mai apoi mi-am dat seama ce-l urmărea.

Era un rinocer şi de-ndată Marian, Ronswell şi cu mine am dat să ne apucăm armele. Rinocerul ţinea capul aplecat. Pentru a-şi împlânta cornul în trupul lui Pongo, dacă l-ar fi ajuns. L-am înţeles imediat pe Pongo care-n toiul goanei sale îşi schimba brusc direcţia, făcând un ocol. Ne voia ca rinocerul să vină direct spre noi.

Animalul nu păru să observe manevra uriaşului, aşa cuprins de furia asaltului cum era şi-şi continuă drumul.

Mai repede decât am crezut ne şi ajunsese. Printr-o săritură mi-a reuşit în ultimul moment să-l evit. Şi Marian şi Ronswell care sesizară repede situaţia făcură un salt lateral astfel încât turbatul animal împlătoşat ţâşni printre ei.

Datorită saltului brusc casca tropicală îmi căzu de pe cap dar rinocerul o prinse în corn şi-o agită în aer. Mai aleargă cu ea câţiva metri mai-nainte se opri brusc, se-ntoarse şi veni din nou în galop.

Nici Marian şi nici eu n-am găsit răgazul să ne tragem carabinele, întrucât totul se desfăşoară nespus de repede. Nu ne rămase deci altceva de făcut decât să sărim din nou la o parte, lăsând rinocerul să treacă ca o locomotivă pe lângă noi.

Când se mai întoarse încăodată, carabinele le aveam deja bine înţepenite în umăr, am putut ochi cum trebuie şi-am tras. Am nimerit bine, rinocerul căzu în genunchi şi după câteva secunde şi-a dat duhul.

Ronswell care nu mai participase încă la o vânătoare de rinoceri, veni spre noi, cu paşi şovăitori pentru a privi superbul rinocer. Era un rinocer impunător a cărui piele era de culoare albgri.

Dar cum de-a ajuns acest rinocer tocmai în această câmpie? Nu ne puteam imagina deloc şi ne întrebam chiar dacă apariţia acestuia nu era cumva în legătură cu duşmanii noştri?

Pongo a privit lupta cu multă stăpânire de sine, ştia el prea bine că şi fără ajutorul său eram în stare să răpunem rinocerul. Ne făcu numai semn şi aleargă din nou în pădure pentru a o cerceta mai temeinic. Acum am găsit prilejul să ne împărtăşim părerile asupra apariţiei neaşteptate a rinocerului. Să se găsească în Himalaia rinoceri? Tigri şi urşi cu siguranţă, dar rinoceri? Nu puteam deloc pricepe enigma asta.

Pongo ieşise între timp dintre copaci ne făcu semn ca să venim repede la el. De-ndată ce-am fost acolo ne spuse scurt:

— *Masser* să mă-nsoţească. Pongo găsit ceva. Ne conduse în pădure, care începea de la un bloc de stâncă şi se întindea la o oarecare distanţă. Arată spre pământ, spre urmele rinocerului. Până la stâncă am putut, urmări urmele proaspete ale rinocerului săpate în pământ, nu mai departe însă, întrucât acestea se terminau într-un tufiş des. Pongo dădu ramurile şi crengile care blocau intrarea într-o peşteră ascunsă din care trebuia să fi ieşit rinocerul.

— Peşteră nu avut capăt, ne spuse Pongo acum, cu asta voia să zică că peştera avea o ieşire pe partea cealaltă, aşadar era un tunel. Trebuia oare să-l cercetăm?

— Adune caii şi lucrurile noastre Pongo, spuse Marian. Te aşteptăm până vii. Nu putem lăsa animalele prea mult nesupravegheate.

În timp ce Pongo ne aduce caii am cercetat peştera şi-am constatat că se găsesc destule urme în jur din care rezultă concluzia că nu cu mult timp în urmă aici se aflau oameni.

Aşadar am fost tot timpul urmăriţi. Atacul rinocerului puteam să-l apreciem ca un atac asupra noastră, mai ales că aceste animale atacă numai dacă sun înfuriate. Deci probabil că rinocerul fusese artificial aţâţat, înfuriat şi asmuţit apoi asupra noastră.

Pongo aduse repede caii noştri cu bagaje cu tot. Caii i-am legat pentru a nu se îndepărta dar cu funii atât de lungi încât puteau paşte în bune condiţii iarba bogată din jur.

I-am dat şi lui Pongo o lampă de buzunar. De rezervă. Întrucât el a fost cel care a descoperit primul pericolele potenţiale ale peşterii trebuia să fie acum primul care va intra în ea. Avea o lărgime de vreo doi metri şi o înălţime care permitea unui om normal dotat să meargă neaplecat.

Un curent de aer proaspăt veni spre noi, aşadar avea perfectă dreptate când Pongo susţinuse că peştera asta avea şi o a doua

intrare. Gangul ducea direct înainte.

Marşul nostru părea să dureze o veşnicie dar totuşi în cele din urmă am văzut o geană de lumină la capătul tunelului. Am stins lămpile de buzunar şi-acum înaintam cu multă băgare de seamă.

Pongo o luase cu Maha destul de mult în faţă şi-acum ne trimise ghepardul. Ne-am oprit uitându-ne la Pongo care părea c-a atins capătul tunelului.

Prietenul nostru negru dispăru, apăru, apoi după un scurt răgaz de timp din nou, şi-apoi ne făcu semn să ne apropiem. Deocamdată nu ne pândea nici un pericol.

Pentru a ajunge afară a trebuit să ne urcăm peste un tufiş des, care masca ce de-a doua intrare în tunel.

Din nou ne găseam într-o vale, de data asta, mai mică decât prima. Stânci abrupte, aproape verticale înconjurau valea de jur-împrejur. În mijlocul acestei văi se ridica un fel de cetăţuie cu turnuleţe în toate cel patru laturi şi prevăzute cu poduri cu şanţ, ca în Europa feudală, de odinioară. Podul traversa şanţul de apărare al cetăţuii care părea s-o înconjoare.

Cetatea însăşi părea destul de mică, aproape o jucărie, imitaţie sau miniatură după cele de demult, mult mai masive. În jurul acesteia, pe câmpiile şi ogoarele învecinate munceau câţiva oameni. Totul făcea o impresie atât de paşnică încât Pongo începu să râdă.

Ronswell se scărpină în cap şi-l întreabă pe Marian c-o îndoială justificată în glas:

— Mai crezi încă domnule Farrow că aici vom da de duşmanii noştri?

— Tabloul arată foarte paşnic, ce-i drept, admise acesta, dar să nu uităm rinocerul care trebuia să fi venit tocmai de aici.

Trebuia să fi fost observaţi din mica cetate, întrucât doi indieni traversau tocmai podul mobil care fusese coborât.

Ne-am oprit şi i-am lăsat să se apropie. După ce fură înaintea noastră ne-au salutat ceremonios. Unul dintre cei doi ni se adresă în limba engleză:

— Stăpânul nostru prinţul Lorbu vă urează prin intermediul nostru bine aţi venit şi vă oferă prietenia sa.

Marian se-nclină spre vorbitor în timp ce cei doi servitori păşiră înaintea noastră spre cetate.

— Poate că mergem acum în vizuina leului, îmi şopti Marian.

Nu-i împărtăşeam părerea dar faptul că rinocerul venise de-aici dădea totuşi de gândit. Aşa că mi-am potrivit ca să-mi fie mai la îndemână pistolul la cingătoare.

Peste pod am ajuns într-o curte interioară unde un servitor ne luă imediat în primire şi ne salută plin de politeţe.

Podul mobil fusese tras din nou sus astfel încât acum ni se răpise posibilitatea de-a scăpa aşa de uşor de aici. L-am privit întrebător pe prietenul meu care dădu numai din cap încurajator ca şi când ar fi făcut o descoperire plăcută.

Bătrânul indian ne introduse în interiorul cetăţii şi ne rugă să aşteptăm într-un iatac luxos mobilat. Acesta avea piese de provenienţă europeană şi era dotat cu-n birou de scris de tip diplomatic. După toate probabilităţile ne găseam chiar în biroul de lucru al prinţului.

Am privit cu luare aminte în jur fiind pregătit dacă cumva s-ar încerca un atac prin surprindere asupra noastră.

Marian se trânti într-un fotoliu şi părea să aibă ochi acum numai pentru un mare tablou care atârna deasupra biroului. Reprezenta o tânără indiană, îmbrăcată în haine europene. Trăsăturile feţei le avea regulate şi foarte armonioase. Dacă n-ar fi fost pielea mai închisă la culoare ai fi crezut că ai de-a face cu o rusoaică.

Ce interes trebuia să-i fi deşteptat lui Marian tabloul? Cu câteva minute înainte ne avertizase împotriva unui atac posibil, iar acum părea să fi uitat el însuşi de orice măsură de prevedere şi se adâncise în contemplarea tabloului.

La dorinţa lui Marian, Pongo ne-nsoţise cu Maha în cameră. Poate că asta însemna în ochii prinţului o încălcare a bunelor maniere, să permiţi unui ghepard să intre-n biroul gazdei. În astfel de situaţii Marian punea siguranţa noastră deasupra oricăror politeţuri de salon.

A trebuit să aşteptăm. În cele din urnă o perdea se dădu la o parte în încăperea alăturată şi înăuntru păşi un indian în veşmânt bogat. În purtarea sa se citea demnitate şi nobleţe iar trăsăturile feţei sale erau simpatice. Ne salută în englezeşte ne scutură mâna, nu-l uită nici pe Pongo însă.

— Mă bucur să vă pot primi în casa mea domnilor. Ştiu că-n faţa ochilor mei stau binecunoscuţii domni Farrow, Bertram şi prietenul lor Pongo. Sunt prinţul Lorbu şi vă rog să-mi priviţi modesta-mi casă ca pe propria dumneavoastră casă.

Marian mulţumi politicos şi-l prezintă şi pe Ronswell şi spre mirarea mea ca şi… comisar de poliţie.

— Am comandat să vi se pregătească trei odăi, domnilor, întrucât ştiam că veţi veni încoace. Omul meu de încredere v-a urmărit încă din Srinagar şi-a călătorit în acelaşi tren ca şi dumneavoastră. Dar despre asta mai târziu. Va trebui să vă odihniţi şi revigoraţi după călătoria grea şi anevoioasă pe care aţi întreprins-o. Vă rog deci să vă lăsaţi conduşi de servitorii mei în camerele ce vă sunt destinate.

Prinţul apăsă pe un buton mascat şi de undeva de-afară se auzi o sonerie. Aici totul părea să fie amenajat după bunele obiceiuri europene. Apăru un servitor tânăr căruia Lorbu îi dădu câteva indicaţii. Servitorul se-nclină înaintea noastră şi făcu un semn de invitaţie cu mâna să-l urmăm.

La primul etaj servitorul ne repartiză trei camere alăturate. În toate domnea un lux rafinat şi când mi-am aruncat privirile pe

fereastră, totul îmi părea ca o poveste din „O mie şi una de nopţi”.

Într-o grădină alăturată înflorise tocmai cele mai rare şi mai frumoase flori în toate splendoarea lor. Marian care venise lângă mine, la geam rămase şi el copleşit de frumuseţea peisajului.

— Aş vrea să ştiu unde am ajuns Mariane. Mi se pare totul atât de neverosimil încât mai degrabă aş spune c-am ajuns printre prieteni, nu printre duşmani.

— N-avea grijă Robert, deocamdată te găseşti printre prieteni. Am ştiut-o din prima clipa în care am văzut tabloul pictat în ulei din biroul prinţului. Bănuiesc că ne va ruga să-ndeplinim o misiune sau ceva asemănător.

Nu ştiam ce să-i răspund prietenului meu, astfel încât Marian continuă:

— Ia uită-te Robert, am fost aşteptaţi. Asta n-ar fi de fapt suficient ca să-l putem privi pe prinţul Lorbu ca şi pe un prieten. Dar nu eşti de părere că unul din duşmani noştri ne-au înscenat mai degrabă o cursă decât să fim primiţi în casa sa. Ospeţia este şi va rămâne în India o noţiune sacră. Şi-acum despre tabloul care el însuşi spune o întreagă poveste. Şi însfârşit spontaneitatea prinţului pe care i-am putut-o uşor observa. Ţi-aduci aminte de indianul pe care l-am privit ca pe un adversar şi ca pe un spion. De asemenea santinela de pe defileul alăturat, căruia i ne-am sustras, poate fi un emisar al prinţului. Mă mir numai că nici unul din aceştia n-au venit direct şi sincer să ni se adreseze.

— Şi sfântul munţilor Mariane?

— Cu ăsta-i altă poveste, el aparţine părţii adverse. Avem de-a face cu două partide şi bănuiesc că secretul indienilor de la lacul Wular are de-a face tocmai cu povestea prinţului Lorbu.

De-abia ne-am scuturat de praful de pe drum că ne şi bătu la uşa camerei noastre. Ronswell era cel care-şi cerea permisiunea de-a ne vizita.

— Ce părere aveţi despre întreaga poveste domnilor! începu el fără nici o introducere. Mi se pare c-aş visa. Aţi aruncat o privire pe fereastră?

Marian râse la auzul vorbelor comisarului.

— Da, domnule Ronswell! Dar fii pe pace, nu visezi deloc ci trăieşti doar o primire prietenoasă în ţara asta minunată.

— Şi cum se numeşte prietenul, domnule Farrow? Sau îl ţii de prieten pe un om care asmute un rinocer asupriţi?

Pongo rămase cu Maha în cealaltă încăpere alăturată. Ne-am lăsat conduşi din nou de servitorul care se anunţă prin sonerie în faţa prinţului. În biroul acestuia am luat loc la o măsuţă pentru fumat şi ne-am delectate cu-o foarte bună cafea Mokka, cum de mult n-am mai băut.

— Vorbeaţi mai devreme de un emisar Alteţă, care ne-a acompaniat o bucată de vreme, începând cu plecarea noastră din Srinagar. L-am remarcat dar n-am înţeles motivele prea bine. Ne

puteaţi trimite o înştiinţare directă dacă voiaţi să ne vedeţi şi să ne încredinţaţi vreo misiune.

— Mă înconjoară spioni din toate părţile şi pe mine şi cetatea asta domnule Farrow. Aşa că modul în care am procedat mi s-a părut cel mai corect. Am vrut ca să ajungeţi singuri aici. Îmi aparţin multe pământuri în ţara asta, în Nepal vreau să spun. Nu-i de mirare că am duşmani. În această vale înconjurată de stânci, care este necunoscută multora, mi-am căutat refugiul şi l-am găsit. Am o mare rugăminte la dumneavoastră, domnilor. Dacă problema mea ar fi rezolvată de dumneavoastră aş ieşi curând din toate greutăţile şi asta e convingerea mea fermă.

— Înainte de-a începe să relataţi istorisirea dumneavoastră Alteţă aş prefera să ştiu cine a dat drumul rinocerului să vină peste lagărul nostru, unde aveam proviziile şi caii?

Prinţul Lorbu începu să râdă:

— Eu sunt răufăcătorul. Mi-a părut foarte rău c-a trebuit să sacrifice superbul animal. N-am găsit însă alt mijloc de-a vă atrage aici, fără ca să înştiinţeze vreun om din regiune, care nu pot şti dacă mi-e duşman sau nu. Ştiam că veţi lua urma rinocerului, veţi găsi tunelul şi-l veţi străbate. Nici un străin nu ştie trecătoarea asta. Am trimis un servitor să vă aducă caii şi am închis gura tunelului.

— Mulţumesc foarte mult Alteţă!

Abia acum începu prinţul să ne povestească ce l-a determinat ca să ne facă să ajungem aici. Ne umplu din nou ceştile cu cafea Mokka, arată spre ţigaretele de pe masă şi-şi aprinse el însuşi una, după ce-şi extrase un trabuc dintr-o cutie de aur cu o monogramă franţuzească, confecţionându-şi-o singur.

— La est de Nampa îmi aparţin multe pământuri. Timp de multă vreme am locuit într-unul din castele tatălui meu. Vechile palate indiene sunt sigur că nu vă sunt necunoscute şi ştiţi că conţin anumite secrete. Tatăl meu nu mi-a povestit nimic despre aceste secrete şi a murit dintr-odată fără ca s-o fi arătat dinainte. Locuiam deci în acest palat şi…. Nu-l cunoşteam deloc. Eram căsătorit şi viaţa împreună cu soţia mea decurgea într-o armonie deplină, am avut şi o fiică împreună. De un an ne-a lovit nenorocirea. Soţia mea s-a îmbolnăvit şi a murit după trei luni, nici un doctor n-a putut s-o salveze şi-a murit în mâinile mele. Puţin mai târziu am fost lovit chiar eu însumi de nenorocire. De trei ori s-a rupt cureaua care mă ţinea călare pe elefantul meu când eram la vânătoare de tigri. Odată era să fiu sfâşiat în bucăţi de un tigru şi doar intervenţia curajoasă a unuia dintre servitorii mei mi-a salvat viaţa. Chiar şi în palat s-au încercat atentate la viaţa mea. În cele din urmă am ajuns la concluzia că toate aceste „incidente” să spunem, sunt regizate de unul din adversarii mei. Dar oricât am cercetat, nici azi nu ştiu cine este acel duşman. Noaptea am fost trezit din somnul cel mai adânc. O fiinţă înveşmântată în alb, dansa în încăperea unde dormeam, ca o

fantomă, deşi închisesem toate uşile şi ferestrele. Mai întâi am crezut că-mi apare stafia soţiei mele moarte, întrucât îmi făcea semne, dar mai apoi am ajuns la concluzia că un bărbat se ascundea după vestimentaţia aceea. M-am înarmat şi într-una din nopţi am tras în stafia care mă chinuia şi-am nimerit deşi i-a reuşit să dispară. Urmele de sânge lăsate pe covor au fost dovezi suficiente pentru cazul când aş fi crezut că visasem. M-a prins o nelinişte şi-o teamă pe care nu mi-o putui stăpâni. Atunci mi-am adus aminte de ascunzătoarea asta de-aici. Am dat dispoziţie celor mai devotaţi servitori ai mei să pregătească totul pentru mutarea noastră de aici. În această perioadă fiica mea dispăru fără urmă. Am căutat-o săptămâni întregi. Zadarnic! În cele din urmă m-am mutat singur aici. Am trăit mulţi ani în Europa şi am studiat acolo. La o şcoală superioară tehnică din Germania mi-am luat diploma de inginerie. Atunci fusese un capriciu pentru mine, voiam să-mi umplu timpul liber pe care-l aveam, dar mai târziu studiul mi-a servit mult. Puteam să-mi administrez proprietăţile foarte bine folosindu-mă de cele învăţate în Germania. Am construit mori moderne de apă, poduri, am avut grijă de canalizare şi câte altele. Hobby-ul era telegrafia fără fir şi altele legate de aceasta. Am intrat în posesia unui post de emisie pe unde scurte cu recepţie. În casa mea totul funcţionează pe bază de electricitate. Curentul îl obţin au ajutorul căderilor de apă. Când am primit vestea că sunteţi în Srinagar am şi imaginat planul de a vă aduce încoace. Am telegrafiat omului meu de încredere în Srinagar să vă aducă încoace. De două ori mi-a raportat că la rândul vostru sunteţi urmăriţi de-un inamic necunoscut. Aşa că nu se putea apropia de dumneavoastră fără ca să nu se creeze probleme serioase de neînţelegere. Din fericire aţi ajuns şi singuri fără intervenţia mea. Ajutaţi-mă să-mi recapăt fiica. Lămuriţi lucrurile pentru a mă putea întoarce din nou în palatul tatălui meu.

Marian îi întinse prinţului mâna peste măsuţa de fumat zicându-i:

— Ce stă-n puterile noastre vom face cu plăcere. Dar trebuie să ne răspundeţi exact la nişte întrebări:

— Cu dragă inimă, domnilor!

— Cine va fi succesorul dumneavoastră în caz că vi se întâmplă o nenorocire?

— Un văr care a dispărut însă de mulţi ani.

— Dac-ar apărea brusc ar deveni urmaşul şi moştenitorul universal, nu-i aşa?

Prinţul aprobă dând din cap, numai.

— Fiica dumneavoastră ar primi numai foarte puţin din toată moştenirea dv.?

Din nou aprobă prinţul în tăcere, după care spuse:

— Nu cred că vărul meu mai trăieşte.

— În ce relaţii eraţi cu el Alteţă?

— Din primii ani se născuse o aversiune între mine şi Tinka.

— Cum îl cheamă pe vărul dumneavoastră Alteţă? îl întreabă Marian pe prinţ, acuma.

— Tinka! Cunoaşteţi un om cu numele acesta?

— Încă nu! Dar am auzit numele acestuia menţionat. Dacă este o coincidenţă sau nu, nu pot spune acum. Numele apare într-o conspiraţie în legătură cu furtul tezaurului dintr-un templu.

— Tinka al nostru ar trebui să se aţină în apropierea oraşului Nampa, adăugai eu o informaţie în plus.

— E posibil ca vărul meu că se ascundă în spatele tuturor acestor lucruri care s-au petrecut şi se vor mai petrece. A iubit aceeaşi femeie ca şi mine, care nu l-a preferat pe el. Asta era înainte de căsătoria mea. Atunci s-a produs principala ruptură dintre noi. Dup-aceea a părăsit ţara. Poate c-a intrat în posesia secretelor castelului tatălui meu, mai repede decât am putut s-o fac eu, s-o fi ascuns pe-acolo şi a apărut ca şi stafie bântuindu-mi nopţile.

— Şi în ce împrejurări v-a dispărut fiica?

— Voiam să întreprindem călătoria încoace puţin înainte de răsăritul soarelui. Când una din servitoare merse s-o trezească a constata că iatacul ei era gol. Uşa fusese spartă întrucât se-nchidea numai pe dinăuntru şi era zăvorâtă. Şi fereastra nu se putea deschide decât din interior. Cum de-a dispărut fiica mea din cameră a rămas până azi un mister. Am rămas cu impresia că s-au folosit de-o viclenie. Am ajuns la concluzia tot mai fermă, în ultima vreme că fiica mea a dispărut numai printr-o uşă secretă pe care n-o cunosc dar care e cunoscută tocmai duşmanilor mei, practicată undeva în interiorul palatului. Dacă vărul meu mai trăieşte şi-şi face mendrele pe undeva prin apropiere atunci această faptă i se poate fără nici un dubiu, atribui lui.

— Ştie vărul dumneavoastră unde vă aflaţi? Sau mai precis are vreo bănuială despre existenţa acestei văi şi acestei cetăţui?

— Presupun că ştie că aici se găseşte o vale înconjurată de stânci, foarte protejată. Dar nu cred că-i e cunoscut şi accesul încoace.

Interveni o pauză lungă în discuţie. Însfârşit Marian ridică capul şi întreabă:

— Alteţă, cunoaşteţi pe vreun sfânt al muntelui, un pustnic ce-şi are sălaşul acolo sus, pe înălţimile defileului, într-o peşteră?

— Nu! Dar voi întreba pe oamenii din personalul de serviciu. Poate că vreunul are cunoştinţă de aşa ceva.

Prinţul se ridică, se scuză pentru cele câteva minute de absenţă şi ne spuse după ce se întoarse:

— Nimeni dintre servitorii mei nu are cunoştinţă despre aşa ceva!

Marian şi pregătise următoarea întrebare:

— Vă sunt cunoscute numele unor bărbaţi ca Biamihto şi Lartsa?

— Bineînţeles! Lartsa a fost unul dintre vechii mei servitori, Biamihto unul dintre intendenţii vechiului meu castel pe care i-am concediat pentru necinste. Cum de aţi ajuns la numele astea domnule Farrow?

— De la aceştia am auzit de numele Tinka. Presupun că Tinka se află în relaţie strânsă cu aceştia doi. Dragă domnule Ronswell ai fi dumneata amabil să rămâi câteva zile în acest paradis pământesc şi să ai grijă de Alteţa sa?

— Cu plăcere domnule Farrow! Dar încotro vrei să mergi?

— La palatul părintesc al Alteţei sale, domnule Ronswell. Dar cred că unul dintre noi ar trebui să rămână aici, întrucât Tinka şi oamenii săi sunt capabili de orice. Dacă descoperă cumva valea asta, atunci prinţul e primejduit.

— Aş pleca şi eu mai degrabă la celălalt castel domnule Farrow. Mai bine să plecăm împreună la Nampa!

— Unul dintre noi trebuie să rămână neapărat aici, hotărî Marian.

— Numai pentru apărarea mea! zâmbi prinţul Lorbu. Cum ar fi atunci dacă aş veni şi eu cu dumneavoastră? Cunosc oarecum castelul şi vă pot da îndrumări folositoare.

— Se poate aranja asta, Alteţă, dar trebuie să fim foarte prevăzători. Chiar şi valea unde am făcut popas ultima dată e înconjurată de duşmani. Putem numai noaptea şi folosindu-ne de-o stratagemă care să-i inducă în eroare pe adversarii noştri.

— Tunelul e care l-aţi folosit domnilor nu e singurul care duce afară din valea asta. Mai există o ieşire care chiar pentru dumneavoastră va fi greu de găsit. Dacă ieşim pe-acolo mai sunt doar cinci ore de călărie până la Nampa.

Marian întreabă acum despre poziţia exactă a castelului părintesc al prinţului.

— La est de Nampa, răspunse prinţul Lorbu. Nu va trebui să intrăm în oraş. Să plecăm noaptea sau ziua?

— Noaptea Alteţă! răspunse Marian. Pe întuneric, greu ne-ar putea urmări un eventual spion.

— Propun atunci domnilor, ni se adresă prinţul ca să vă mai odihniţi acum câteva ceasuri şi să-ncercaţi să dormiţi chiar. Vom mânca împreună, vom fuma o ţigară după care vom porni la drum de-ndată.

Am fost de acord cu această propunere şi ne-am întors în camerele noastre unde ne gândeam să dormim câteva ore.

III
ZIDIŢI DE VII

— NU NE-AI POVESTIT MARIANE cum ţi-ai dat seama privind portretul că prinţul are o însărcinare pentru noi.

— Foarte simplu, Robert, lângă tablou stătea un buchet proaspăt de flori care numai azi dimineaţă putea fi cules. Pe rama tabloului stătea scris numele fetei şi data naşterii. Dacă ar fi fost moartă, stătea scrisă şi data morţii ei, aşadar mai era încă în viaţă. Se aşază astfel un tablou, numai dacă e vorba despre un mort sau un dispărut. De-aici am dedus că-n persoana prinţului aveam de-a face cu-n om care are să ne roage să-i îndeplinim o dorinţă.

— Bine le-ai mai ticluit, Mariane!

Ne-am dus apoi la culcare, ca să mai prindem câteva ore bune de somn înainte de căderea seri. La sfatul lui Marian prinţul luă cu el doar un singur servitor şi aproape nici un bagaj.

Pongo înşeuase între timp caii şi-i mână însoţit de către unul dintre servitori într-un loc dinainte stabilit al văii.

Pongo ne deşteptase mai înainte de căderea serii şi după ce-am mai cinat odată cu prinţul eram pregătiţi de plecare.

Înainte de miezul nopţii, cu foarte puţine minute a fost dar semnalul de plecare. Prinţul care-şi ducea propriul cal de căpăstru ne arată la marginea văii un loc şi ne îndeamnă să căutăm ieşirea. Am încercat în fel şi chip dar degeaba. Atunci prinţul apasă pe-un dispozitiv ascuns în peretele de stâncă. Încet, încet un bloc masiv de stâncă se dădu la o parte, eliberând intrarea în tunel. Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am păşit prin acesta, care părea ceva mai lung decât primul care ne permisese intrarea în valea cetăţii.

La ieşire am dat din nou de mecanismul secret care a permis coborârea bucăţii imense de stâncă. De-abia am păşit afară din tunel că stânca revenise automat la loc.

— Ne găsi acum pe un platou stâncos, ne explică prinţul. Vă rog de-acum să fiţi extrem de precauţi. Aici în stânga drumul continuă mai departe dar pe-a locuri devine atât de strâmt că va fi cel mai bine să ne luăm caii de dârlogi. Din fericire nu putem fi văzuţi de către nimeni atâta timp cât ne aflăm aici.

Tânărul servitor al prinţului era în frunte, întrucât drumul îi era familiar. Timp de o oră întreagă ne-am continuat drumul, înainte până ce am ajuns într-o vale din nou şi prinţul Lorbu dădu poruncă să încălecăm din nou.

Am mers deocamdată la pas, presărat ocazional cu-n scurt galop, apoi din nou urma un călărit la pas.

După vreo trei ore am putut vedea oraşul Nampa în faţa noastră, pe care trebuia acum să-l ocolim.

— Într-o jumătate de oră suntem la castel, spuse prinţul.

Va trebui să călărim acum ceva mai repede, dacă vrem să le facem o surpriză oamenilor mei.

Începu un trap provocator şi într-adevăr cam după o jumătate de oră eram în faţa palatului prinţului.

Palatul zăcea cufundat în întuneric, părea că nimeni nu mai rămăsese treaz acolo. Tocmai voia prinţul să pună în funcţiune marea sonerie de la poartă când se hotărî să scoată mai întâi un fluierat uşor, după care se îndepărtă. La primul etaj scapără dintr-odată lumină.

— E camera mea de lucru, ne şopti prinţul. Este închis în permanenţă, când sunt plecat. Dar cine are cheia de la aceasta? Şi cine să fie oare acum acolo?

— Am putea pătrunde-n palat şi printr-o altă intrare decât aceasta, se interesează camaradul meu Marian.

— Bineînţeles! Mai este o intrare laterală şi am din întâmplare cheia la mine. Aşa putem să intrăm neobservaţi în palat.

— Servitorul vostru trebuie să rămână afară şi să păzească caii Alteţă! Poate că-i va reuşi să-i mâne-n parcul castelului, unde cu siguranţă nu vor fi văzuţi de nimeni.

După ce-am descălecat prinţul îi dădu servitorului său o scurtă însărcinare.

Acesta se îndepărtă de-ndată în vreme ce noi l-am însoţit pe prinţ la cealaltă intrare pe care o deschise fără zgomot.

Marian porni înainte şi făcu lumină. Am urcat nişte trepte vechi care păreau să ducă într-o mică încăpere. De aici prinţul putea ajunge străbătând un coridor oricând în biroul său. Ne-am strecurat într-acolo. Înaintea uşii biroului Marian îşi stinse lampa de buzunar. Prin gaura cheii se zărea o geană de lumină. Marian se apleacă pentru a putea privi în cameră.

Imediat dup-aceea se apleacă şi prinţul ca să se uite prin gaura cheii. Când se ridică de şale voii să se repeadă să deschidă uşa dintr-o smucitură dar Marian îl împiedecă s-o facă.

— Uşa este închisă şi zăvorâtă, Alteţă, îi şopti camaradul meu. Va trebui să aşteptăm până de individul părăseşte de bună voie camera.

După ce spuse asta se apleacă din nou şi studie cu amănunţime tot ce făcea omul acela în cameră. În cele din urmă Marian se ridică din nou. Prin gaura cheii nu se mai distingea nici un firicel de lumină.

— Acum putem intra Alteţă, dacă aveţi cheia la îndemână, zise Marian din nou, cu glas scăzut.

Cu-o cheie artistic lucrată, prinţul deschise uşa câteva minute mai târziu lumina electrică se aprinse-n candelabru.

Camera era aranjată într-o ordine desăvârşită. Nimic nu trăda că un om a fost aici, doar de câteva minute. Ce putea să caute oare?

Prinţul declanşă alarma soneriei imediat şi puţin după aceea apăru intendentul, foarte tulburat şi-l privi pe stăpânul său cu

ochii mari deschişi.

— Adu-ne cafea Mokka şi lichior. Să nu spui nimănui că sunt aici.

Cu o mină foarte gravă îl urmări Marian pe intendentul care se-ndepărtase.

— De cât timp este acest om în serviciul dumneavoastră, Alteţă?

— De exact un an. De ce-mi pui întrebarea asta, domnule Farrow?

— Trebuie să capăt informaţii cât mai detaliate despre oamenii care fac serviciul la castel. Omul a fost şi el martorul morţii soţiei dumneavoastră?

— Da. Şi pot spune că s-a comportat destul de straniu. În prezenţa mea arăta că-i stăpânit de-o mare tristeţe. Când se simţea neobservat râdea adesea. N-am acordat atunci prea multă importanţă faptului întrucât eram şi aşa preocupat cu ale mele.

Prinţul intenţiona să-şi continue relatarea, dar tăcu acum la un semn al lui Marian. Imediat după aceea am auzit o bătaie în uşă. Intendentul intră în încăpere împingând înaintea lui o măsuţă pe rotile cu cele cerute de către gazda noastră.

Prinţul ne făcu semn să ne servim. Cu destulă poftă am sorbit băutura tare şi fierbinte. Intendentul se-ndepărtase din nou. Am mai vorbit un timp cu prinţul Lorbu apoi ne duse el însuşi în camera de oaspeţi unde trebuia să ne petrecem restul nopţii.

La întrebarea cine fusese în biroul prinţului în toiul nopţii nu căpătarăm încă răspuns.

Ronswell şi Pongo au căpătat fiecare câte o cameră proprie pe când eu şi cu Marian împărţeam aceeaşi încăpere.

Marian îmi făcu semn să nu vorbesc. Se dezbracă şi se vârî în pat. După ce stinse lumina am simţit cum s-apropie de patul meu şi-mi şopteşte:

— Îmbracă-te din nou! Încet! Trebuie să continuăm cercetările!

— Şi Ronswell? l-am întrebat la fel de încet.

— I-am dat de ştire şi lui ca şi lui Pongo. Pongo trebuie să stea de gardă aici. Ne strecurăm din nou în biroul prinţului. Am descoperit ceva acolo.

În două minute am fost gata. Marian mă conduse de-a lungul coridorului şi-l luă şi pe Ronswell din camera lui. Fără să facem cel mai mic zgomot am coborât treptele, covorul gros înăbuşindu-ne foarte bine paşii.

După ce-am intrat în biroul prinţului, Marian încuie uşa pe dinăuntru şi atârnă ceva de clanţa uşii pentru a nu permite cuiva din afară să ne spioneze. Trase jaluzelele grele ale ferestrelor astfel încât nici o geană de lumină să nu poată fi văzute de afară, după care-şi aprinse lampa de buzunar.

Mai întâi am examinat cu atenţie raftul de cărţi dinspre peretele din dreapta.

— Vizitatorul nocturn a dispărut pe partea dreaptă, ne lămuri el, aşadar aici ar trebui să se găsească o ieşire.

Am căutat cu forţe sporite toţi trei dar multă vreme nu am descoperit nimic. Marian dorea chiar ca să întrerupă cercetările până-n zori, întrucât nu mai era mult pân-atunci, când dădu pe neaşteptate de ceva ca o podoabă.

Un sunet metalic slab şi întregul raft de cărţi se dădu la o parte. Stăteam în faţa unei deschideri întunecate pe care prietenul meu o lumină-n secunda următoare. Trepte duceau şi în sus şi în jos. Ronswell se opri între raftul de cărţi şi şopti în timp ce Marian şi cu mine am pornit-o pe trepte în sus.

Acestea mai urcau încă două etaje. În ultimul, am observat de pe lateral cum mija o geană de lumină pe care Marian a stabilit repede că se strecura pe gaura cheii unei uşi de pe culoar. Încăperea era învecinată cu aceea a dormitorului prinţului.

Marian îmi făcu loc să mă uit şi eu în cameră. Dormitorul era luminat la maximum iar prinţul pe jumătate dezbrăcat şedea într-un fotoliu, părând că cugetă adânc.

Am coborât din nou treptele, am adus raftul în poziţia iniţială şi din nou se auzi clinchetul caracteristic care punea în mişcare mecanismul dispozitivului şi-apoi am părăsit încăperea.

Marian o pornise înainte şi-acum îşi aprinse din nou lampa, coborând de data asta treptele care duceau în pivniţă, acoperite toate cu-n strat gros de praf. Urme de paşi duceau înspre fundul acesteia. Când am ajuns şi-acolo, o uşă masivă care nu avea nici o broască ne bara drumul.

Ce era de făcut? N-o puteam sparge fără să facem zgomot, iar vreun mecanism secret nu prea era la vedere.

Ne-am uitat cu-atâta interes la uşa aceea încât n-am mai dat atenţie la ce se-ntâmpla în jurul nostru. Asta ne-a fost fatal. Deodată ne-am trezit loviţi peste cap şi înainte de-a ne fi putut gândi la apărare, mâini puternice ne-au apucat de gât încercând să ne sugrume. A trebuit să respir de câteva ori pe apucate şi deodată am simţit un miros dulceag. Ni se trăseseră acum nişte saci peste cap conţinând un gaz ameţitor.

Deznădăjduit am căutat să mă agăţ de adversarul meu pentru a mă putea elibera dar am început să-mi pierd repede cunoştinţa.

Când m-am deşteptat, eram legat de mâini şi de picioare dar nu aveam căluş în gură. Spre bucuria mea am auzit glasul lui Marian:

— În sfârşit Robert! Ai zăcut multă vreme fără cunoştinţă. Ronswell s-a deşteptat de mult.

— Unde ne găsim Mariane? am întrebat deşi abia acum mi-am dat seama că nici camaradul meu n-avea de unde să ştie.

— Probabil că într-o pivniţă. Miroase a cărămidă şi mortar, de parcă de curând s-ar fi zidit ceva.

— Eşti legat solid Mariane? Poate ne reuşeşte să ne eliberăm cumva.

— Mâinile-mi sunt amorţite deja. Probabil că zăceam de mult timp aici jos.

— C-am acelaşi lucru se petrece şi cu mâinile mele, am auzit vocea lui Ronswell, venind de undeva din întuneric.

— Poate că vom reuşi să facem ceva cu dinţii. Voi încerca să mă rostogolesc spre tine Mariane.

Când în cele din urmă am simţit mâinile lui Marian sub gura mea am simţit cât de reci erau acestea. M-am apucat de lucru imediat. La început nu părea să-mi reuşească dar mai pe urmă am început să am un succes. După o jumătate de oră, mâinile lui Marian erau libere. Dură însă destul de mult până îşi restabili circulaţia sângelui, după care se eliberează de legăturile de la picioare şi mă putut elibera şi pe mine şi pe Ronswell.

În timp ce Ronswell şi cu mine ne masam încă mâinile, Marian începu să pipăie pereţii temniţei noastre. Deodată scoase un strigăt de bucurie. Imediat dup-aceea se aprinse lumina lămpii de buzunar pe care o găsise la pământ.

Eram atât de surprinşi că la început n-am putut scoase nici o vorbă. Marian lumină întreaga pivniţă şi cu această ocazie văzu ceva alb pe podea. Camaradul meu o ridică repede şi-ncurând ţinea o scrisoare în mâini.

— Domnilor, spunea scrisoarea. Când veţi citi scrisoarea asta. Vă veţi afla doar ca morţi vii în această pivniţă. Vă aflaţi într-o încăpere subpământeană, adâncă şi nu veţi mai vedea deloc lumina soarelui. Intrarea este zidită. De ce v-aţi băgat nasul în afacerea mea de la lacul Wular şi vreţi ca şi acum să interveniţi în problema care-mi afectează dreptul meu legitim? De aceea v-am hotărât moartea. Veţi muri de foame şi de sete. Şi pe prietenul vostru Pongo o să-l prindem cu siguranţă. N-o să-i reuşească să vă elibereze, degeaba speraţi. În lumea de dincolo vă veţi întâlni cu noul vostru prieten prinţul Lorbu. De ce n-aţi ţinut cont de avertismentul pustnicului de pe munte?

Ne-am uitat unul la altul descumpăniţi, apoi Marian şopti cât putu de încet:

— Pongo şi Maha!

La Maha nu m-am gândit. El ne va găsi cu siguranţă urma şi Pongo nu va cunoaşte liniştea până ce nu ne va fi eliberat. Vai de omul care-i va sta în cale. O uriaşă povară îmi căzu de pe umeri când m-am gândit la el. Aşadar eram sortiţi să flămânzim şi să însetăm după plac. Chiar de pe acum simţeam junghiul foamei şi gâtlejul îmi era uscat ca pustiul Saharei.

Lui Marian şi Ronswell le mergea cam tot la fel.

Poate că mai avea unul dintre noi vreo ţigaretă la el. N-am vrut să-l întreb imediat pe Marian, întrucât acesta cerceta tocmai zidul cel nou. C-o oarecare doză de optimism cunoscută.

— Dacă ne reuşeşte să dislocăm numai o piatră din zidăria asta, celelalte le vom îndepărta mai uşor. Din păcate nu avem nici o unealtă la noi. Voi încerca cu lampa mea de buzunar.

— Mortarul e încă umed, constată Ronswell.

În timp ce luminam zidul, Marian desprinse din cutia lămpii ceva semănător cu-o mică rangă sau unealtă de săpat. Din acelaşi material de tablă şi fier al cutiei îşi confecţionă şi Ronswell ceva similar. Apoi ambii încercară să răzuiască mortarul şi după aproape o oră şi ceva, Marian reuşi să desprindă prima piatră.

— Stinge lumina, îşi şopti Marian. Am putea fi văzuţi de afară.

În întuneric am lucrat mai departe îndepărtând alte pietre până ce deschizătura fu atât de mare încât ne permise să ne strecurăm prin ea.

IV
FANTOMA LUI PONGO

MARIAN ÎŞI RELUĂ LAMPA, aşa provizorie cum era şi-o aprinse de câteva ori pentru foarte scurt timp. În spatele pivniţei erau nişte trepte de piatră care duceau sus. Am luat-o în sus pe acestea. Păreau să nu se mai sfârşească. În cele din urmă am ajuns la o uşă care se deschise uşor.

Din nou lumină Marian în jur. Asta trebuia să fie pivniţa în care am fost atacaţi şi de aici cunoşteau drumul care duce spre biroul de lucru al prinţului.

Marian îl rugă pe Ronswell să stea de veghe, în pivniţă, în timp ce noi am urcat treptele care duceau după ce ajungeam la o uşă din nou, în camera de dormit a prinţului Lorbu.

Ne-am uitat pe gaura cheii. În cameră ardea ca în fiecare noapte o lampă mică. Prinţul şedea în patul său şi părea să doarmă. Aşadar nu ajunseserăm prea târziu.

Am coborât din nou până-n biroul acestuia şi-am acţionat asupra mecanismului secret, care făcea să se deplaseze raftul de cărţi. Lampa noastră de buzunar devenise atât de primitivă încât nu ne puteam folosi de ea, decât cu intermitenţe.

Marele orologiu din birou arătă ora două a dimineţii. Aşadar ne-am petrecut în pivniţă îngropaţi o zi întreagă. Unde rămăsese Pongo? Nu puteam crede că el n-a întreprins nimic, de-ndată ce a observat că dispărusem. Poate că întreprinderea de unul singur, cercetări în clădirea palatului.

Pe Marian păru să-l intereseze dintr-odată o carte groasă pe care o desprinse din raft. Începu să-ntoarcă şi alte cărţi căutând în locuri diferite şi clătinând neîncetat din cap.

N-am vrut să-l tulbur dar mi-ar fi plăcut mai degrabă dacă am fi încercat să-l găsim pe Pongo. În cele din urmă Marian puse cartea deoparte şi coborî împreună cu mine, din nou, în pivniţă. Ronswell scoase un oftat de uşurare deîndată ce ne văzu.

— Am descoperit nişte trepte care duc deasemenea sus, ne şopti Ronswell, la cealaltă parte se află o trapă pe care am încercat zadarnic s-o deschid.

Marian ne făcu semn şi-am pornit-o cu toţi pe treptele descoperite de Ronswell. La uşile pe lângă care am trecut fuseseră făcute găuri şi astfel am putut constata de afară că în nici o cameră nu ardea lumina, de aceea am coborât din nou în locul de unde plecasem.

— Dacă aş fi ştiut care din trepte duc în camera noastră mi-ar fi plăcut să mă pun repede în legătură cu Pongo.

— Să mai încercăm încăodată trapa, spuse comisarul. După părerea mea de-acolo se poate ajunge din nou în pivniţă sau cine ştie unde.

Cu greu am ridicat capacul şi Marian lumină înăuntru.

Nu erau nici un fel de trepte aici, dar distanţa până la sol era mai mare de trei metri.

— O să sar jos. Sper să pot ajunge de-acolo, neapărat din nou sus.

— O să mă aplec pe pământ şi-o să ţin mâinile întinse spre tine. O să sari cât poţi în sus şi-o să te agăţi de ele. Ronswell o să mă ţină strâns din spate, ca să nu mă prăbuşesc şi eu jos, am propus eu acuma.

Marian îmi făcu semn că nu-i de acord şi sări în deschizătură, am putut urmări doar raza lămpii lui de buzunar. Încăperea nu era mare şi de-acolo se deschideau mai multe uşi.

— Coborâţi şi voi, ne şopti Marian. O să găsim cu siguranţă o ieşire. Dacă nu, o să facem acrobaţie de sală, unul se va urca pe umerii celuilalt; în felul ăsta vom ieşi cumva de aici.

Am deschis uşa care era cea mai apropiată de noi, un miros de rânced şi stătut izbindu-ne în faţă. Aproape imediat am descoperit într-un colţ o făptură învelită în zdrenţe.

Marian îndreaptă lumina lămpii sale asupra persoanei aflată pe jos. Trebuie să fim foarte precauţi întrucât nu posedam nici un fel de armă. Omul de jos nu se mişcă deloc, aşa că am îndrăznit să ne apropiem. Marian ridică pătura într-un colţ. În faţa noastră se afla capul unui mort – un craniu cu alte cuvinte. O cercetare mai completă ne dezvălui că-n faţa noastră se afla un schelet aparţinând unui om care trebuia să fi murit de multă vreme în încăperea asta.

Hainele mortului se prefăcuseră în praf la atingere. Mortul ţinea într-o mână o cărticică, pe care Marian şi-o însuşi.

Trebuia să ne grăbim. În curând se va face dimineaţă şi până atunci trebuia să mai rezolvăm multe probleme.

Uşa următoare era ca şi prima neîncuiată. Şi asta ducea într-o mică încăpere, care nu mai părea folosită de mult, de nimeni. În spatele următoarelor două uşi n-am mai găsit nici o ieşire. În spatele ultimei uşi o scară ducea în sus.

Am ajuns în altă pivniţă din care trei rânduri de trepte duceau în sus, le-am parcurs şi pe acelea, unul după altul. Al doilea rând de trepte, spre bucuria noastră duceau în camerele repartizate nouă. Acestea erau laminate de câte-o lampă cu lumină difuză care ardea în fiecare dintre ele. Ne-am putut recunoaşte bagajele, în care aveam lămpi de buzunar şi pistoalele de rezervă.

Din păcate duceau spre camerele noastre, le puteam vedea, dar nu puteam deocamdată intra în ele.

— Păcat că de aici nu putem ajunge în camerele noastre, îşi exprimă Ronswell regretul. Am avea acces la armele noastre şi la lămpile de buzunar.

— După părerea mea trebuie ca folosind aceste trepte să reuşim să ajungem în orice cameră, aşa cum am putut ajunge în biroul de lucru al prinţului.

Cuvintele astea le spuse Marian, care examină încăodată pereţii. După câteva momente găsi într-adevăr locul mascat unde trebuie să apese. Un zăvor de metal hurui uşor. În faţa noastră peretele se dădu într-o parte. Drumul spre camerele noastre era deschis.

Marian se strecură înăuntru luă din bagajele noastre trei pistoale şi trei lămpi de buzunar şi veni imediat îndărăt. Am acţionat asupra mecanismului astfel încât peretele lunecă la loc.

— Să-ncercăm de-aici s-ajungem în dormitorul prinţului pentru a-l lămuri în legătură cu mersul cercetărilor? am întrebat eu.

— Atunci ar mai trebui să trecem încăodată prin pivniţa unde zace mortul acela. Mai întâi să vedem însă unde duce rândul al treilea de trepte.

Am urcat şi aceste trepte. De-atâta urcat şi coborât treptele mă dureau deja muşchii gambelor şi genunchi. La al doilea etaj am putut privi prin gaura cheii într-o altă cameră.

Era de fapt dormitorul prinţului, privit numai dintr-o altă perspectivă. M-am aşezat în faţa uşii obturând gaura cheii.

Pipăind peretele Marian găsi înc-o deschizătură făcută în el, prin care se putea privi în încăpere. Ronswell păşi în faţa ei. Puteam acum examina camera în linişte.

Deodată dinspre cămin se desprinse o siluetă înaltă, c-o mască pe figură. M-am speriat de moarte întrucât mă temeam pentru viaţa prinţului.

Ronswell îi făcu loc lui Marian să privească în cameră. Silueta se strecoară încet spre patul în care dormea prinţul şi-şi scoase un pumnal de sub veşmântu-i bogat. Cum puteam să-l salvăm pe prinţ? Să batem în perete sau să strigăm nu prea ar fi avut sens, întrucât pereţii erau destul de groşi.

Mă apucă o teamă de moarte. Dar atunci se întâmplă ceva neaşteptat. De pe partea opusă dinspre perete, toată porţiunea ocupată de tablou se dădu deoparte şi apăru o deschizătură întunecată. Din gaura asta apăru o făptură înaltă acoperită de la cap la picioare într-un veşmânt bogat, alb. Făptură arăta întocmai unei stafii şi-acum se deplasă uşor de parcă nici nu ar fi atins pământul spre silueta cu pumnalul, care tocmai se aplecase asupra prinţului. Indianul înarmat nu prinsese încă de veste ce se întâmplase în spatele lui.

Ochii siluetei mascate erau îndreptaţi asupra prinţului care dormea. Deja masca ajunsese lângă pat când se-ntoarse repede pe călcâie. Când observă cea de-a doua siluetă o zbughi pe lângă cămin şi dispăru.

Făptura înveşmântată în alb nu întreprinse nimic pentru a-l urmări pe mascat se-ntoarse la rându-i în jurul axei dispărând în gaura din perete după care tabloul reveni la loc. Marian şi cu mine ne-am uitat uimiţi unul la altul.

Dar el putu tot atât de puţin să găsească o explicaţie la tot ce se petrece cum am fost eu în stare s-o fac.

Marian se-ntoarse spre Ronswell spunându-i:

— În dormitorul prinţului a apărut mai întâi un asasin mascat şi-apoi o stafie. Fantoma îmbrăcată în cearceafuri albe trebuie să fi coborât de pe treptele peste care-am dat şi noi înainte. Venind printr-o deschizătură practicată în zid. Poate că şi din partea asta există încă un gang secret şi-o intrare pe care trebuie s-o descoperim.

Ronswell şi cu mine am început să-l ajutăm pe Marian să caute mecanismul secret. Strădania noastră fu răsplătită când Ronswell dădu peste o umflătură abia sesizabilă-n zid pe care o presă cu degetele. Peretele din faţa noastră se deschise lăsând o porţiune pe care o bănuiam de intrare în cameră, acum acoperit de un tablou uriaş. Ronswell şi cu mine ne-am oprit în faţa deschizături pe când Marian o porni singur prin aceasta. Căuta probabil un alt mecanism care să permită tabloului din faţă să lunece într-o parte. Aveam deja experienţă în astfel de lucruri aşa că nu dură mult până ce Marian găsi ceea ce căuta. Marian ne făcu semn să-l urmăm. Am făcut să se-nchidă intrândul din perete în faţa căruia stătea acum şi l-am urmat pe camaradul nostru. Tabloul fu repus la loc. De stafie nici urmă.

— Să fi coborât stafia asta albă în pivniţă? întreabă Ronswell.

— Am putea să cercetăm mai întâi acolo şi apoi să ne urcăm în camerele noastre. N-am chef să mă mai joc mult de-a v-aţi ascunselea.

Am adus apoi vorba despre Pongo întrucât îmi făceam mari griji din cauza lui.

— Poate că Pongo însuşi ne pregăteşte o surpriză, spuse Marian. În vocea sa simţi uşoară ironie. Nu ştiam la ce se referă.

În drum spre camera de oaspeţi am mai făcut o vizită în biroul de lucru al prinţului dar am găsit totul neschimbat. Cu secretele tabloului ne-am familiarizat treptat, atât de mult încât numai trepte şi intrări secrete mai foloseam deplasându-ne prin palat în colo şi încoace.

În pivniţă am găsit uşa care ducea spre fosta noastră temniţă, deschisă. Ştiam c-o închisesem când am trecut ultima dată pe acolo. În încăperea de unde se ramificau trei rânduri de trepte, am auzit un strigăt slab pe când treceam pe acolo care ne-a făcut să ne oprim şi să ascultăm cu atenţie dar nimic nu s-a mai auzit apoi. Din ce direcţie venea strigătul n-am putut stabili.

— Încetul cu încetul te-apucă groaza să mai rămâi aici jos, zise Ronswell. Mai degrabă aş lupta în câmp deschis c-o forţă superioară, decât aici, cu una sau două fantome.

— Cred că dinspre stafia îmbrăcată în alb, n-avem a ne teme, spuse Marian. Este una care vrea să ne ajute. Strigătul pe care l-am auzit a fost scos de cineva care-a văzut tocmai această stafie.

— Dacă nu mă înşel, zise Ronswell strigătul nu venea dinspre unul din rândurile de trepte de-aici. Poate că se mai găseşte totuşi o uşă secretă pe care încă n-am descoperit-o?

Marian ridică prevenindu-ne mâna. De undeva din lateral se auzea clar un râcâit pe pietriş care era întrerupt pe-alocuri de un pufăit uşor.

— Maha, strigă Marian şi cercetă locul de unde venea zgomotul. I-am dat o mână de ajutor şi succesul nu întârzie să vină. Am găsit o trapă de piatră pe care am putut-o deschide.

În lumina lămpii de buznar apăru Maha care-şi mişca coada plin de bucurie şi-şi freca acum capul de genunchi noştri. Dacă Pongo ar fi fost în pericol cu-adevărat, Maha s-ar fi comportat cu totul altfel.

Coridorul în care l-am descoperit pe Maha nu avea decât 70 de cm înălţime.

A trebuit să ne târâm să-l putem cerceta în timp ce Maha o luă înaintea noastră. După câteva curbe sinuoase înaintea noastră apăru o geană de lumină. Ne-am stins lămpile şi la capătul coridorului am zărit lumina roşie a zorilor care-şi trimisese salutul. Coridorul ducea deci afară.

Înainte de-a ieşi afară Marian ţinu să se convingă dacă nu cumva eram observaţi. Intrarea în acest gang era mascată de tufişuri dese aşa că n-ar fi putut fi observat lesne de către cineva. Am putut părăsi gangul şi-am privit în jur. Maha se ghemuise la picioarele lui Marian aşadar nu mirosise nici un duşman.

Ne găseam la poalele muntelui pe care fusese construit palatul prinţului. O cărare îngustă ducea în jos. În jurul nostru se înălţau culmi de munte, despărţite printr-o vale prăpăstioasă, dedesubt. Am mai descoperit un turn de pază care părea pe jumătate prăbuşit. Acestuia Marian îi acordase acum întreaga atenţie.

— Să mergem acolo, ne spuse camaradul nostru, după un moment de tăcere. De-aici slabe şanse de-a mai întreprinde ceva.

Nu mai aşteaptă remarcile noastre ci o porni îndărăt şi după mult timp am ajuns din nou în pivniţa cu trepte de unde puteam merge în camerele noastre dacă am fi vrut-o. Câteva minute mai târziu am deschis uşile camerelor unde Pongo şedea paşnic, zâmbindu-ne radios ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aduce Maha foarte bine *Masser.* Pongo lăsat Maha în gang, păzit de duşmani. Duşmani însă nu apărut.

Deodată îmi căzu vălul de pe ochi şi-am exclamat numaidecât:

— Deci tu ai fost Pongo, stafia albă din dormitorul prinţului?

Pongo încuviinţă numai şi adaugă:

— Pongo alungat duşman care crezut vine stafie. Pongo întâlnit duşman în pivniţă acesta ţipat speriat şi târât afară. De asta Pongo lăsat Maha în coridor.

— Nu ne-ai căutat Pongo? l-am întrebat eu mai departe.

— Pongo caută *Masser,* Maha furişat prin birou Maha găseşte unde *Masser* Farrow apăsat. Perete dat la o parte, Pongo cu Maha

furişat în pivniţă, Pongo auzit cum *Masser* eliberează. Găsit cămara unde multe lucruri vechi. Pongo se îmbracă pe el ca stafie şi caută mai departe. Pongo vede cum duşman vine prin cămin în dormitor de la prinţ şi ştie că *Masser* din altă parte în cameră vede. Pongo găsit buton care lasă din altă parte furişat Pongo în dormitor. Apoi om dispare prin cămin.

Marian nu-l întrerupse de fel pe uriaşul negru. Îl întreabă numai de propriile lui gânduri.

— Şi unde crezi c-ar putea fi ascunsă fiica prinţului, Pongo?

— Pongo crede că vechiul turn de pază. Când din nou vine întunericul Pongo furişează şi eliberează fata.

Ăsta era adevăratul Pongo. Pentru el nu exista greutăţi şi pericole.

V
SALVAŢI

NE-AM SPĂŞAT MAI ÎNTÂI BINE, să scăpăm de murdăria acumulată. Dimineaţa se scurse repede şi n-am mai apucat să ne-ntindem câteva ore.

Prinţul Lorbu dejunase singur într-o stare sufletească deprimantă, gândindu-se la dispariţia noastră.

Când fără nici un preambul am apărut în uşa camerei sale, bucuria lui fu de nedescris.

— M-am gândit să nu vi se fi întâmplat vreo nenorocire, domnilor, când azi dimineaţă servitorul meu mi-a zis că nu vă aflaţi în camerele dumneavoastră.

— Am trecut prin lucruri ciudate, Alteţă. Dar vă asigur că până spre seară totul va fi lămurit. Credem că ştim unde se află fiica dumneavoastră, spuse Marian.

— N-am putea s-o eliberăm imediat? întreabă prinţul cu înfrigurare.

— Asta am putea-o face Alteţă, zise Marian, dar în acest caz nu vă putem asigura că vărul vostru Tinka va putea fi prins. Trebuie să acţionăm cu viclenie. În afară de-asta ni-e grozav de foame, întrucât de alaltăieri seară nu am mai mâncat nimic.

Prinţul apasă pe un buton pentru a-i da intendentului ordinul de-a ne aduce micul dejun.

După câteva minute se auzi o bătaie în uşă. Intendentul apăru. Mutra pe care o făcu când ne văzu şezând la masă n-o voi uita nici dac-ar fi să trăiesc 100 de ani. Se făcu palid ca un mort şi nu putut scoate nici un sunet.

— Ei, ce ţi s-a-ntâmplat? Credeai cumva că vom rămâne pe vecie în pivniţa aia, zidiţi? N-aveam de gând s-o facem şi chiar în noaptea asta ţi-am arestat complicii.

M-au mirat nespus vorbele lui Marian. Ce spera să obţină în felul acesta?

Dar intendentul căzu în cursă. Repede duse mâna la veşmântu-i bogat de unde scoase un revolver afară. Dar nu mai ajunse să facă uz de armă, întrucât fu apucat de umeri şi tras afară din cameră. Pongo veghease bine. Poate că Marian îl rugase să fie pe faţă. Prinţul rămase înmărmurit. În cele din urmă luă cuvântul:

— Omul ăsta face deci parte dintre duşmanii mei?

— Este ucigaşul soţiei dumneavoastră, Alteţă, răspunse Marian. Dar nu se putea bănui. Poate că va mărturisi el singur, mai târziu.

Agitat prinţul îşi împreună mâinile.

— O să-l las să putrezească în cea mai adâncă pivniţă a mea.

Un alt servitor ce nu-l credeam implicat în complot ne aduse micul dejun. În timp ce mâncam i-am povestit prinţului în cele mai mici amănunte ce ni s-a-ntâmplat şi ce am descoperit. Turnul

cel vechi nu l-am mai menţionat pentru a nu ne zădărnici planurile, printr-o imprudenţă.

Prinţul promise că-l va răsplăti regeşte pe Pongo pentru că i-a salvat viaţa şi îl întreabă pe Marian ce i-ar putea provoca o bucurie mai mare.

— Dăruiţi-i un pumnal frumos, Alteţă, ceva mai mare decât sunt cele obişnuite, care i s-ar potrivi în mâinile lui.

— O să-l primească. În colecţia mea de arme se găseşte ceva potrivit. Mă gândesc deja la ceva care o să-i producă mare bucurie.

— Cu câţi duşmani credeţi că vom avea de-a face? întreabă Ronswell acum.

— Cred că mai sunt vreo trei. Împreună cu intendentul erau patru. Banda este compusă după părerea mea din vărul dumneavoastră Tinka, Alteţă şi servitorii de odinioară Biamihto şi Lartsa în afară de intendentul Scos din luptă.

— Şi când credeţi c-o să-i puteţi prinde domnilor?

— Azi după amiază, răspunse Marian. Va trebui pentru atingerea scopului nostru să ne-mbrăcăm în veşminte indiene. Pe faţă nu ne putem apropia, ne temem să nu-i facă altfel vreun rău fiicei dumneavoastră, Alteţă. Sper că aveţi pe aici câteva veşminte potrivite.

— Mai mult decât destule! Noi şi altele uzate! Voi porunci tânărului servitor care ne-a însoţit aici şi în care mă pot încrede pe deplin să vă facă rost de hainele cerute. Două ore mai târziu eram înapoiaţi în camerele noastre şi ne-am făcut toaleta, adică ne-am mascat, cum se spune la teatru.

Curând eram astfel travestiţi încât Marian care ne inspecta ţinuta cu-n ochi critic nu găsi nimic de reproşat.

Tânărul servitor care ne-a adus hainele ne-a povestit după ce a fost întrebat că vechiul turn de pază nu a mai fost folosit de mulţi ani şi este în paragină, năpădit de vegetaţia sălbatică. Va fi greu să găseşti uşa pentru a urca în turn, deşi chiar ieri i s-a părut c-a văzut la marginea turnului un om. Dar trebuie să se fi înşelat.

— De ce n-ai spus prinţului nimic despre asta? îl întreabă Marian.

— *Sahib* mă temeam că va râde de mine. Nu poate să fie vreun om în turn, veni răspunsul tânărului indian.

— Mulţumesc. Bine că ne-ai spus acum nouă!

Acum ştim că ne aflăm pe drumul cel bun. A mai rămas să discutăm despre rolurile pe care urmăm să le interpretăm fiecare dintre noi.

*

* *

Spre amiază au apărut în apropierea turnului doi indieni care se certau puternic între ei. Larma se auzea de la mare depărtare.

În cele din urmă se ajunse la o încăierare. Cel mai slab dintre aceştia îşi trase repede un pumnal din veşmânt afară şi se repezi cu el asupra indianului mai puternic şi mai înalt.

Se clătină însă vru să se repeadă din nou asupra potrivnicului său dar în cele din urmă o rupse la fugă.

Când se văzu în apropierea turnului de control părea să se gândească dacă nu i-ar putea oferi un adăpost temporar. Indianul cel înalt se luase pe urmele lui.

În spatele plantelor agăţătoare indianul mai slab descoperi o uşă mică. Se grăbi spre ea, dar o găsi închisă. Urmăritorul îl ajunse astfel încât în faţa uşii reîncepu din nou lupta.

Indianul mititel se apără cu pumnalul de adversarul lui mai puternic lovi cu putere şi păru să-şi fi lovit adversarul în zona inimi. Fără zgomot indianul cel înalt se prăbuşi la pământ.

Indianul cel mititel fugi în pădure. Se scurse astfel mai mult timp. Indianul lovit rămăsese nemişcat întins în faţa uşi vechiului turn de pază. Deodată uşa se deschise, un indian apăru în prag şi se aplecă asupra mortului. Acest moment păru numai că-l aştepta „mortul”.

Dintr-un salt fu în picioare, cuprinse gâtul indianului care coborâse adineaori şi-i luă răsuflarea. Totul se petrecu cu mult mai repede decât a fost povestit.

Fără cunoştinţă indianul zăcea acum în braţele uriaşului care făcu un semn spre pădure, după care îl depuse pe indian pe pământ şi dispăru în turn.

Indianul cel mare era natural Pongo, care jucase teatru mai înainte cu Marian pentru a înşela vigilenţa adversarilor.

De-abia dispăruse Pongo în turn c-am şi alergat cu toţii, Marian, Ronswell şi cu mine spre uşa de intrare. Ronswell îl târî pe indianul leşinat în turn unde-l leagă în timp ce Marian şi cu mine am început să percheziţionăm turnul.

Turnul părea să fie numai sălaşul unui singur indian care juca rolul unei santinele aici. Nu dură mult până indianul îşi recăpătă cunoştinţa astfel încât Marian putea încerca să-l interogheze.

L-am recunoscut de-ndată întrucât era vechiul nostru amic Lartsa servitorul de odinioară al prinţului. La început nu voii să răspundă deloc la întrebările puse de Marian, dar când Pongo începu să-l ameninţe cu tortura cedă în cele din urmă.

Fiica prinţului, conform mărturiei lui Lartsa s-ar găsi într-o pivniţă adâncă, ţinută acolo sub pază. Tinka şi celălalt servitor vor veni spre seară în turnul de pază.

I-am ordonat să ne ducă în pivniţa de care vorbise, am eliberat-o pe fiica prinţului şi i-am redat-o părintelui său, care-o cuprinse de-ndată în braţe. Recunoştinţa sa părea să fie fără margini dar şi vărului său îi jură o răzbunare sângeroasă.

Pongo rămase cu Maha în turn unde-i adusesem şi pe intendentul prizonier. În pivniţa unde zăcuse fata i-am închis pe ambii răufăcători.

Spre seară ne-am reluat veghea în turn şi Tinka nu avea de unde să ştie ce-l aşteaptă. Credeam că va apărea puţin după căderea întunericului dar ne-am înşelat.

Stăteam împreună cu Marian aproape de intrare pentru a-l putea scoate din luptă cât mai repede pe Tinka.

Pongo se ascunse afară în desiş, iar Ronswell făcea sus pe indianul în turn pentru a-i înşela vigilenţa şi a ne da şi nouă un semn în caz să-l vedea venind pe duşmanul nostru singur sau însoţit.

Deodată chiar înaintea uşii se auzi un strigăt puternic care ne făcu să sărim speriaţi:

— Sus mâinile.

N-am mai şovăit ci am ridicat mâinile sus. La lumina unei lămpi am văzut doi indieni care stăteau în faţa noastră ambii ţinând pistoalele în mâna îndreptate asupra noastră. Păreau să fi ajuns acolo pe un coridor secret.

— Surpriza pare să ne fi reuşit de minune domnilor, spuse unul dintre indieni ironic şi acesta păru să fie Tinka. Deghizamentul nu e rău, numai că eu l-am recunoscut imediat. Cum a fost posibil să scăpaţi din pivniţa în care v-am zidit? Ţineţi numai mâinile sus, eu nu glumesc deloc! Pistolul are siguranţa trasă. Probabil că v-a ajutat servitorul vostru Pongo. Pe acesta l-am lichidat şi acum îi veţi împărtăşi soarta. Împotriva săgeţilor noastre otrăvite, pe care aţi avut prilejul să le simţiţi la lacul Wular, nu puteţi face nimic chiar dacă aţi avea puteri de urs.

Indianul tăcu. Speram din tot sufletul s-apară Ronswell pentru a ne elibera din situaţia neplăcută în care ne aflam.

Mi-am aţintit privirea ca din întâmplare spre treptele care duceau în sus. Însoţitorul lui Tinka bagă de seamă şi spuse imediat:

— Mai trebuie să fie unul sus. Să-i legăm mai întâi pe ăştia doi! Putem apoi arunca turnul în aer şi cel puţin vărul tău nu-şi va mai vedea fiica niciodată.

— Fă-o repede! spuse Tinka. Şi leagă-i bine.

Însoţitorul lui Tinka în care am crezut c-am recunoscut pe Biamihto ne leagă cu-atâta îndemânare că nu puteam mişca nici măcar un deget. Tinka se repezise în pivniţă. Am bănuit ci-l va elibera pe complicii său, dar se întoarse înapoi singur.

— În cincisprezece minute turnul sare în aer! spuse el rece. Să-l aducem şi pe negru înăuntru. Dup-aceea poate să se prăbuşească totul.

După câteva minute l-au adus pe Pongo în stare de inconştienţă şi-l depuseră lângă noi.

Tinka apăru în faţa noastră, ne privi o vreme, după care spuse:

— Iată-i şi pe renumiţi aventurieri care credeau că sunt superiori tuturor celorlalţi oameni. Vezi Biamihto, eu sunt mai puternic.

Apoi se-ntoarse spre noi:

— Domnilor mă interesează cum aţi reuşit să ieşiţi din pivniţă, v-a eliberat servitorul?

— Pentru asta n-am avut nevoie e ajutorul lui! râse Marian ca şi când s-ar fi întreţinut într-una din cele mai plăcute situaţii cu interlocutorul său. Trebuia să ne legaţi mai bine şi să lăsaţi comedia cu scrisoarea. Pentru a dărâma zidul acela proaspăt ridicat nu-ţi trebuie cine ştie ce artă!

Tinka păru să chibzuiască puţin. Ochii săi luciră pe jumătate furioşi pe jumătate admirativi. În cele din urmă continuă repede:

— Domnule Farrow, ştii că-n câteva minute turnul va sări în aer. O scăpare nu există. Vrei să te supui condiţiilor pe care ţi le impun, ca să-ţi scapi viaţa?

— Asta depinde de condiţii! veni răspunsul calm al lui Marian.

— Nu sunt prea grele sau de neînchipuit. Caut în palat ceva.

— Vrei să spui comoara ascunsă, Tinka. Ştiu că umbli după documentul acela. L-am găsit eu.

— Ce? Domnule Farrow cu asta poţi să-ţi salvezi viaţa. Repede! Dă-l încoace! Unde-i? Te iau de-ndată cu mine din turn.

— Şi cum rămâne cu prietenii mei, domnule Tinka?

Tinka păru să chibzuiască repede. Am văzut cum îi tremura bărbia după care spuse calm:

— Dacă-mi dai cuvântul dumitale de onoare că vei părăsi ţara imediat împreună cu prietenii dumitale îi eliberez şi pe aceştia. Dar te voi ţine prizonier atâta timp, până ce am documentul şi voi găsi comoara.

— Şi dacă nu-ţi vei ţine cuvântul domnule Tinka? Cine-mi garantează asta? Vei putea să ne laşi liniştiţi să murim aicea de-ndată ce-ţi voi dezvălui taina locului unde se găseşte tezaurul.

— Sunt un prinţ, domnule Farrow! Şi cuvântul unui prinţ are valabilitate în India. Aş putea găsi şi eu documentul dar dacă prin dumneata voi ajunge mai repede la el vă voi cruţa vieţile.

— Vreau să te cred domnule Tinka, spuse Marian. Documentul se găseşte într-un coridor secret care duce de la turn afară. Într-una din nişele laterale vei găsi înscrisul.

Tinka păli.

— În coridorul care duce de aici în afară, domnule Farrow? Atunci va fi greu de ajuns la el.

— De ce? întreabă Marian calm. M-am târât eu însumi prin gang şi am supravegheat prin gura de ieşire turnul.

— Nu te-ai întâlnit cu nici-o… stafie domnule Farrow?

Marian făcu pe miratul.

— O stafie? Nu, domnule Tinka. Crezi că există vreuna? Tinka stătu câtva timp nehotărât. Apoi se apleacă şi-i şopti ceva însoţitorului său. Ştiam acum că el fusese acela pe care-l alungase stafia lui Pongo.

Marian zise acum foarte grav.

— Ar putea fi stafia strămoşului care-a murit, domnule Tinka şi care-şi păzeşte comoara. Sigur că ştie că vrei s-o ridici. De

aceea v-a apărut. Pe noi ne-a lăsat în pace întrucât ştie că nu ne pasă de comoara asta.

Tinka era nehotărât, neştiind ce să facă. Din ce în ce se apropia timpul ca turnul să sară în aer. I se adresă încăodată stăruitor lui Marian.

— Ultima propunere, domnule Farrow! Dumneavoastră şi însoţitorii dumitale sunt de-ndată liberi dacă-mi aduci documentul sau comoara din pivniţă. Trebuie să-mi dai cuvântul de onoare. Dacă accepţi puteţi ieşi imediat.

Marian păru să chibzuiască şi nu păru să se grăbească deloc. După o reflecţie temeinică spuse:

— Nu domnule Tinka. Aşa nu merge! În primul rând nu vreau să am de-a face cu o stafie şi-n al doilea rând nu am deplină încredere în dumneata. Nu mi-o lua în nume de rău! O spun aşa cum o simt! Dacă vei avea comoara vei avea puterea şi ne vei putea totuşi ucide. Vreau să fiu foarte sigur. Îţi dau documentul, iar comoara o poţi lua apoi şi singur din pivniţă.

Din nou chibzui Tinka.

— Bine domnule Farrow! Îmi dai documentul şi dacă găsesc comoara sunteţi liberi.

— Propunerea mea a fost, domnule Tinka să ne eliberezi numaidecât şi eu îţi dau doar documentul.

Mai erau câteva minute până să se producă explozia. Am început să mă neliniştesc şi nu-l înţelegeam pe Marian de ce prelungea atâta discuţia şi negocierile astea!

Ce urmăreşte? Conta încă pe ajutorul lui Ronswell? Putea singur comisarul să le vină de hac acestor doi indieni?

— Uite, ultimul cuvânt, domnule Farrow! Dacă-mi dai cuvântul de onoare că voi primi adevăratul document, eşti liber, imediat! Dar tovarăşi dumitale rămân aici ca ostateci până ce te înapoiezi. Nu, nu aici şi undeva în siguranţă. Dacă vii cu documentul adevărat veţi fi liberi altfel pun să vă ucid.

— De ce trebuie să-ţi dau mai întâi documentul dacă îţi dau cuvântul meu de onoare? Ai încredere în mine tot atât de puţin ca eu în dumneata. Mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Să nu mai încheiem nici un târg!

Tinka se-nfurie de-acuma.

— Atunci n-aveţi decât să pieriţi! Din partea mea aţi meritat-o! Eu v-am vrut numai binele! Domnilor – se întoarse spre Pongo şi mine – domnului Farrow trebuie să-i mulţumiţi dacă veţi face o călătorie acum în veşnicie. I-am făcut propuneri prieteneşti, domnule Bertram, poţi dumneata să-mi spui unde se găseşte documentul?

— Dacă i-ai fi eliberat pe prietenii dumitale care zac acum legaţi în pivniţă şi care sunt sortiţi să moară odată cu noi atunci prietenul meu n-ar fi fost atât de neîncrezător, domnule Tinka. Bănuieşti de la început trădarea.

Mânia lui Tinka păru să nu cunoască margini.

— Crezi cu-adevărat că v-aş fi eliberat, domnule Farrow? Să-mi ţin cuvântul faţă de voi ar fi fost cea mai mare greşeală şi prostie din partea mea. Voi găsi documentul şi comoara singur. Peste trei minute începe călătoria veşnică. Merg cu mulţumirea c-am pus capăt vieţii celor trei aventurieri primejdioşi. Călătorie sprâncenată, domnilor!

Îi făcu semn lui Biamihto şi se-ndepărtă repede. Înainte de-a pleca au stins lămpile astfel că zăceam într-un întuneric deplin. L-am strigat repede pe Ronswell, dar acesta nu-mi auzi strigătele. Am tras de legături cât am putut dar n-au cedat deloc. Împreună cu Marian am strigat din nou după comisar. De data asta păru să ne audă strigătele. Coborî treptele cu paşi de uriaş cu lampa de buzunar în mână.

Îşi dădu seama imediat de-ntreaga situaţie şi fără a spune nici o vorbă ne eliberă de legături şi începu să-l târască pe Pongo afară din turn.

Sforţându-ne din răsputeri am reuşit să-l transportăm peste 50 de metri. Când deodată în spatele nostru pământul începu să se cutremure urmat de-o detunătură grozavă. Turnul începu să se clatine şi căzu o parte din el zdrobindu-se de pământ, stârnind un nor uriaş de praf.

La o anumită depărtare se auziră două împuşcături, urmate de un singur strigăt, apoi se lăsase o linişte deplină.

Nu ne făceam griji din cauza lui Pongo ştiind că după un anumit timp îşi va reveni în simţiri. I-am povestit în grabă lui Ronswell ce s-a întâmplat în turn în timp ce el stătea calm de veghe.

— Acuma însă indienii ne-au scăpat, ne zise comisarul când am terminat ce-aveam de spus.

— Dumneavoastră poate, nu şi mie, se auzi o vocea de undeva. Prinţul Lorbu apăru dintr-un tufiş în faţa noastră. Ne-am uitat miraţi la el.

— N-aţi auzit cele două împuşcături de mai înainte domnilor? ne întreabă prinţul, care se găsea în compania tânărului său însoţitor.

— Soţia mea şi răpirea fiicei mele sunt răzbunate. N-am mai avut linişte în camera mea şi m-am luat după dumneavoastră, domnilor. Vărul meu mi-a căzut direct în braţe şi şi-a ridicat deja pistolul să mă doboare. Dar i-am luat-o înainte, lui şi complicelui său.

I-am strâns mâna în tăcere.

*

* *

Mai târziu, când ne-am regăsit împreună în biroul de lucru al prinţului, acesta-i înmână lui Pongo un pumnal minunat şi-i mulţumi încăodată pentru viaţa salvată.

Pongo, care de obicei nu accepta nici o mulţumire îşi puse numaidecât la cingătoare minunata armă. El spuse două cuvinte de mulţumire care erau suficient ca venind de la el ştiind că vin din inimă. După cină ne întreabă prinţul Lorbu ce căutase Tinka în biroul său cu-atâta înverşunare. Marian se duse la raftul cu cărţi, luă cronica cea veche şi ne arată nouă tuturor o pagină însemnată, încercuită jos.

Acolo scria că strămoşul prinţului, cu ocazia izbucniri unei răscoale în regiune a ascuns în gangurile subterane ale palatului o comoară deosebită. După câtva timp prinţul a dispărut fără urmă şi nimeni nu a mai găsit comoara.

— După această remarcă a cotrobăit vărul vostru, Alteţă. L-am găsit în cea mai adâncă pivniţă a platului pe prinţul care se transformase-n schelet. În pumn ţinea o carte în care erau descrise secretele palatului său. La sfârşitul cărţii este marcat locul unde este ascunsă comoara. Dacă vreţi puteţi coborî chiar acum în pivniţă.

— Bineînţeles că putem coborî, deşi nu cred că vom mai găsi comoara. Am considerat întotdeauna povestea asta ca o legendă a familiei şi n-am întreprins nici un fel de cercetări. Totuşi ne putem încerca norocul.

După ce fiica prinţului, care în timpul cinei făcu onorurile casei servindu-ne cafea Mokka şi ţigări, am coborât din nou în pivniţă. Prinţul se minuna de mulţimea coridoarelor secrete pe care le vedea pentru prima oară. În mâna bătrânului prinţ am găsit într-adevăr descrierea locului unde este ascunsă comoara şi-n cele din urmă am găsit-o şi pe aceasta.

Prinţul Lorbu lăsă totul la locul său şi alese din mulţimea minunăţiilor din faţa lui nişte „nimicuri” de acolo.

Trei inele minunate pe care ni le dădu, mie, lui Marian şi lui Ronswell. A trebuit să le luăm dacă nu voiam să-l jignim pe prinţ.

Am mai rămas câteva zile încă în palat ca oaspeţi ai prinţului şi fiicei sale, apoi ne-am reluat călătoria din nou, spre sud.

Sfârşitul volumului: **NEPALUL, ŢARA MIRACOLELOR.**

În numărul următor:

MAURA TIRIS.

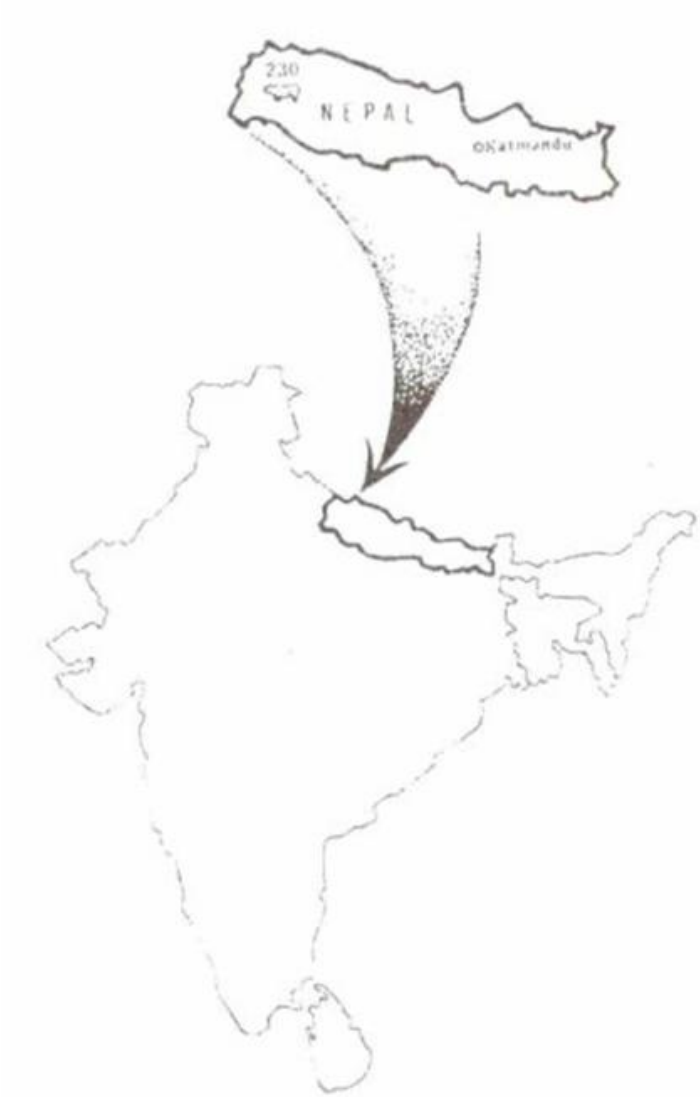

In Numărul următor:

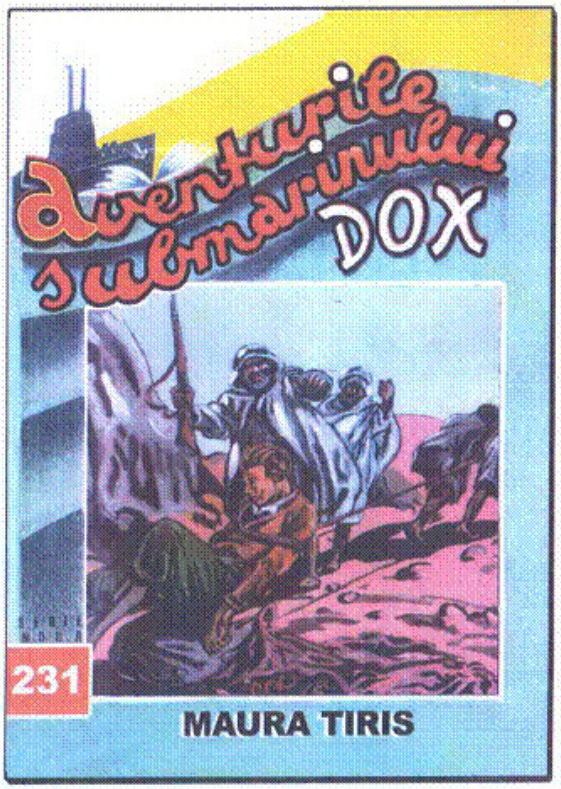

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro